VI. évfolyam, 22. szám
1950 május 25

Ludas Matyi

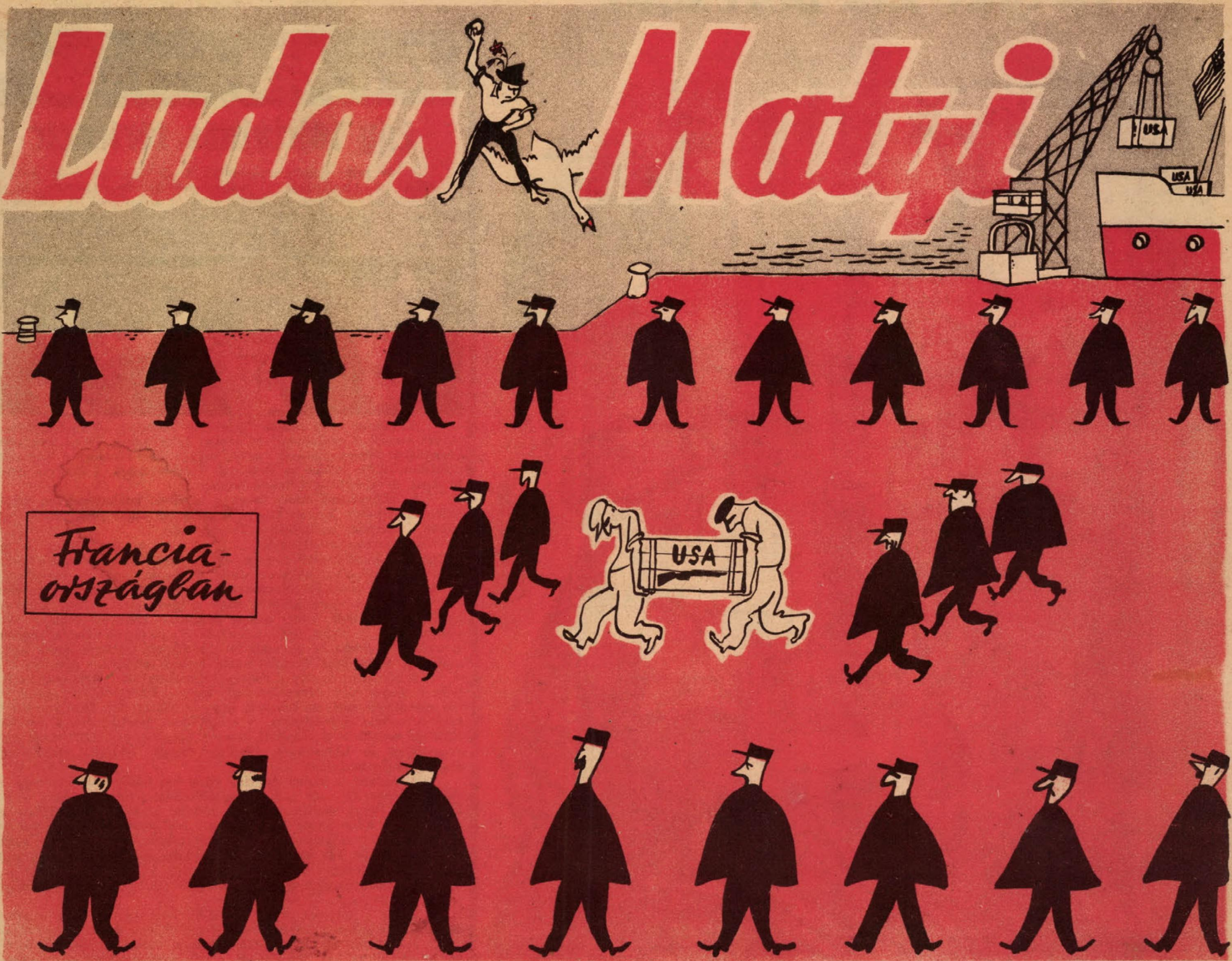
Franciaországban
USA
USA
USA
USA
USA

— Miért van itt annyi rendőr?
— Megérkeztek az amerikai fegyverek.

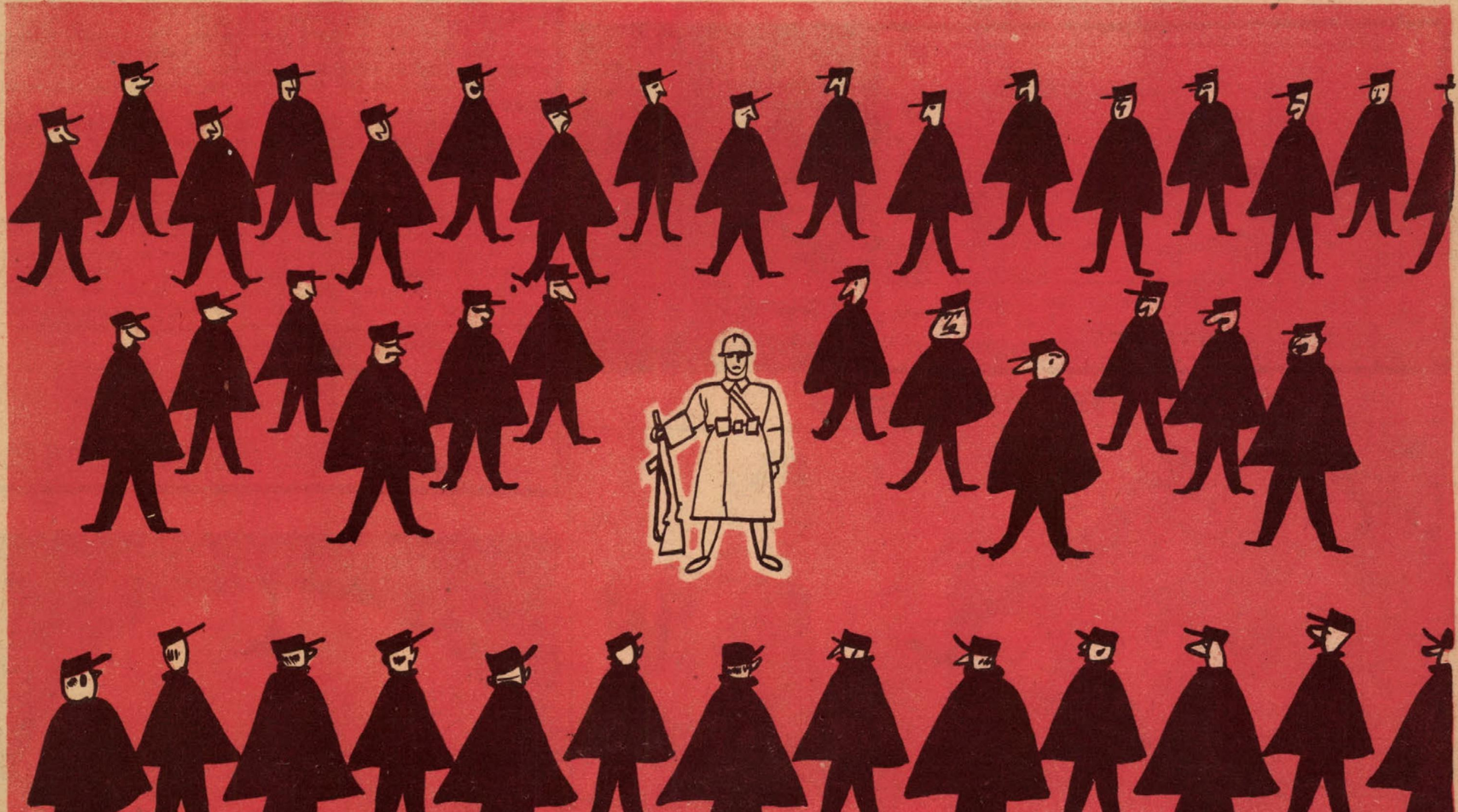

— Miért van itt kétszer annyi rendőr?
— Mert az amerikai fegyver már az újoncnál van.

70 fillér

Helyke kis bércsaló

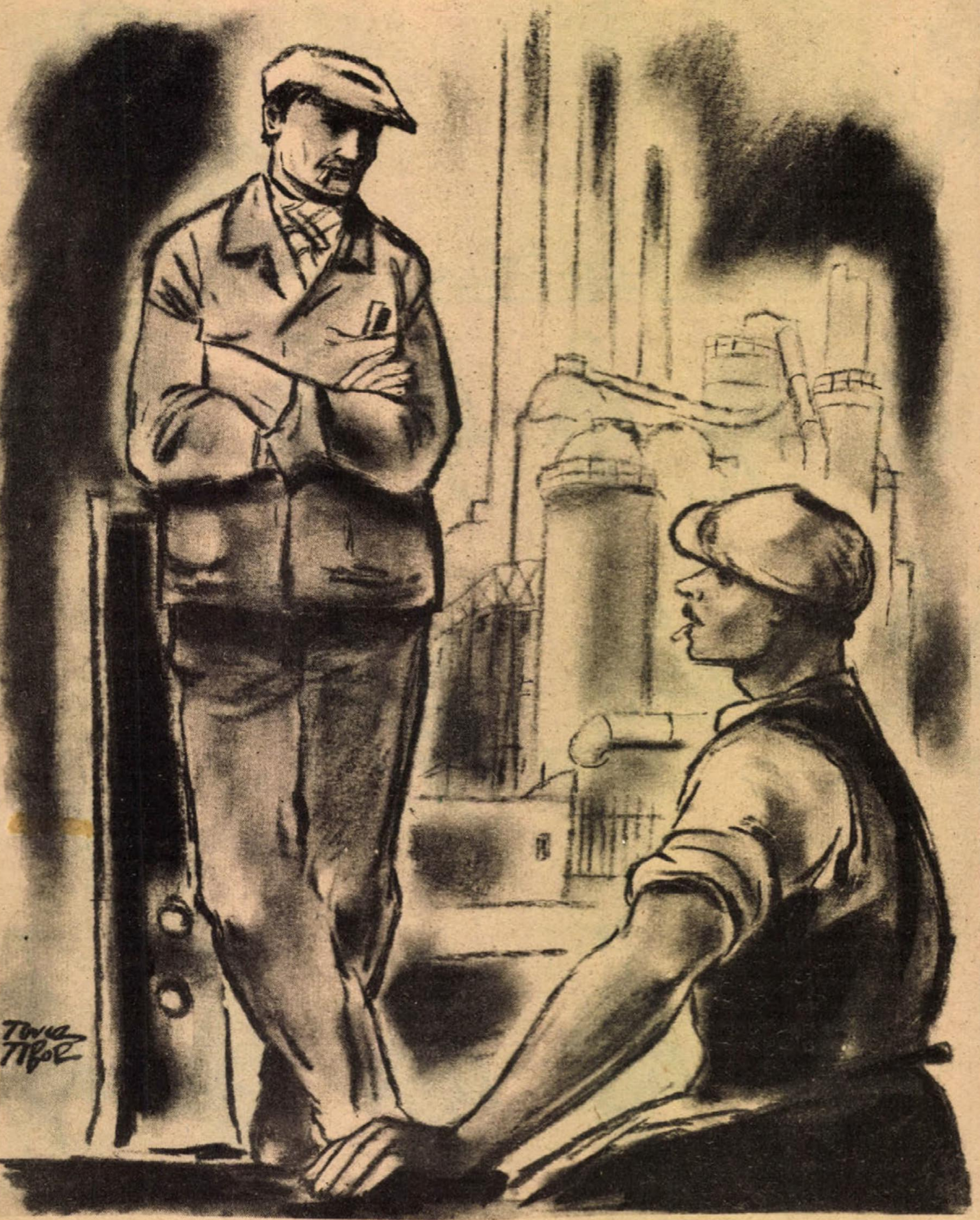

— Mit szólt Jani, amikor rajtakapták a bércsaláson?
— Azt mondta, ne féltsetek engem, majd én kivágom magam.
— Na és?
— Megkíméltük a fáradságtól. Mi vágtuk ki...

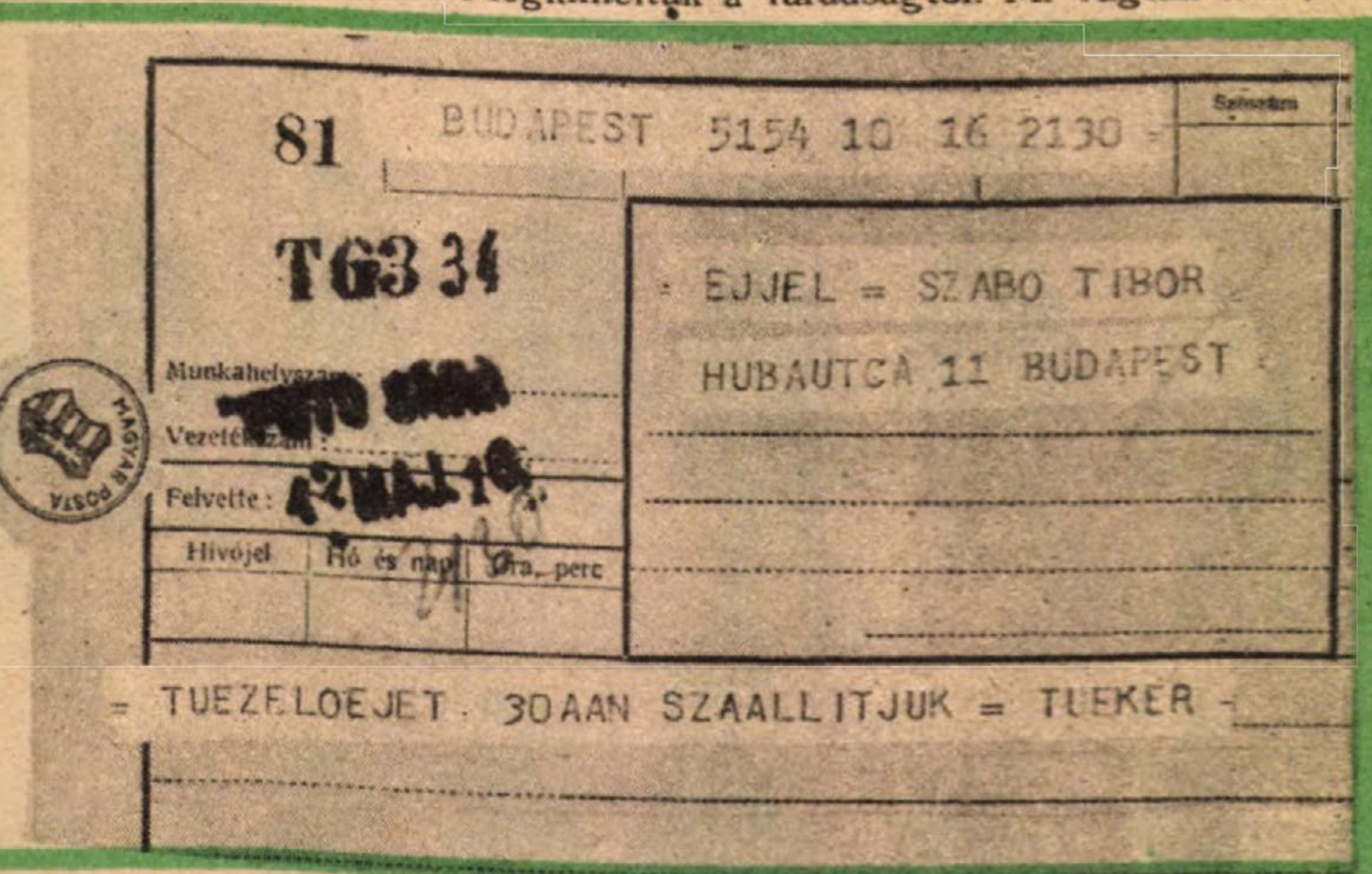

81 BUDAPEST 5154 10 16 2130

TG3 34

Munkahelyszám:

Vezetékszám:

Felvette:

Hívójel	Hó és nap	Óra, perc

EJJEL = SZABO TIBOR
HUBAUTCA 11 BUDAPEST

= TUEZELOEJET 30AAN SZAALLITJUK = TUEKER

Ez a sürgöny kiváló példája az üzleti figyelmességnek. A Tüker táviratilag közli rendelőivel a tüzelő érkezésének idejét.

Egyetlen szépséghibája van csupán a dolognak, hogy a sürgönnyel, amelyben közli a Tüker, hogy a tüzelőt harmincadikán szállítják — tizenhatodikán éjjel 3 órakor verték fel a címzettet legédesebb álmából.

Nem kérdéses ezekután, hogy a Tüker egyike a legfigyelmesebb intézményeknek a világon, még rendelőinek álmát sem sajnálja, ha egy kis figyelmességről van szó. El tudjuk képzelni, hogy a sürgöny címzettje azóta sem alszik nyugodtan, mert attól tart, hogy a jövő héten éjjel fél 4-kor felcsengetik a jövőévi tüzelő szállítását jelző sürgönnyel.

Reméljük azonban, hogy a Tüker sem lesz többé ilyen figyelmetlenül figyelmes a rendelőihez.

Vidám érkezés

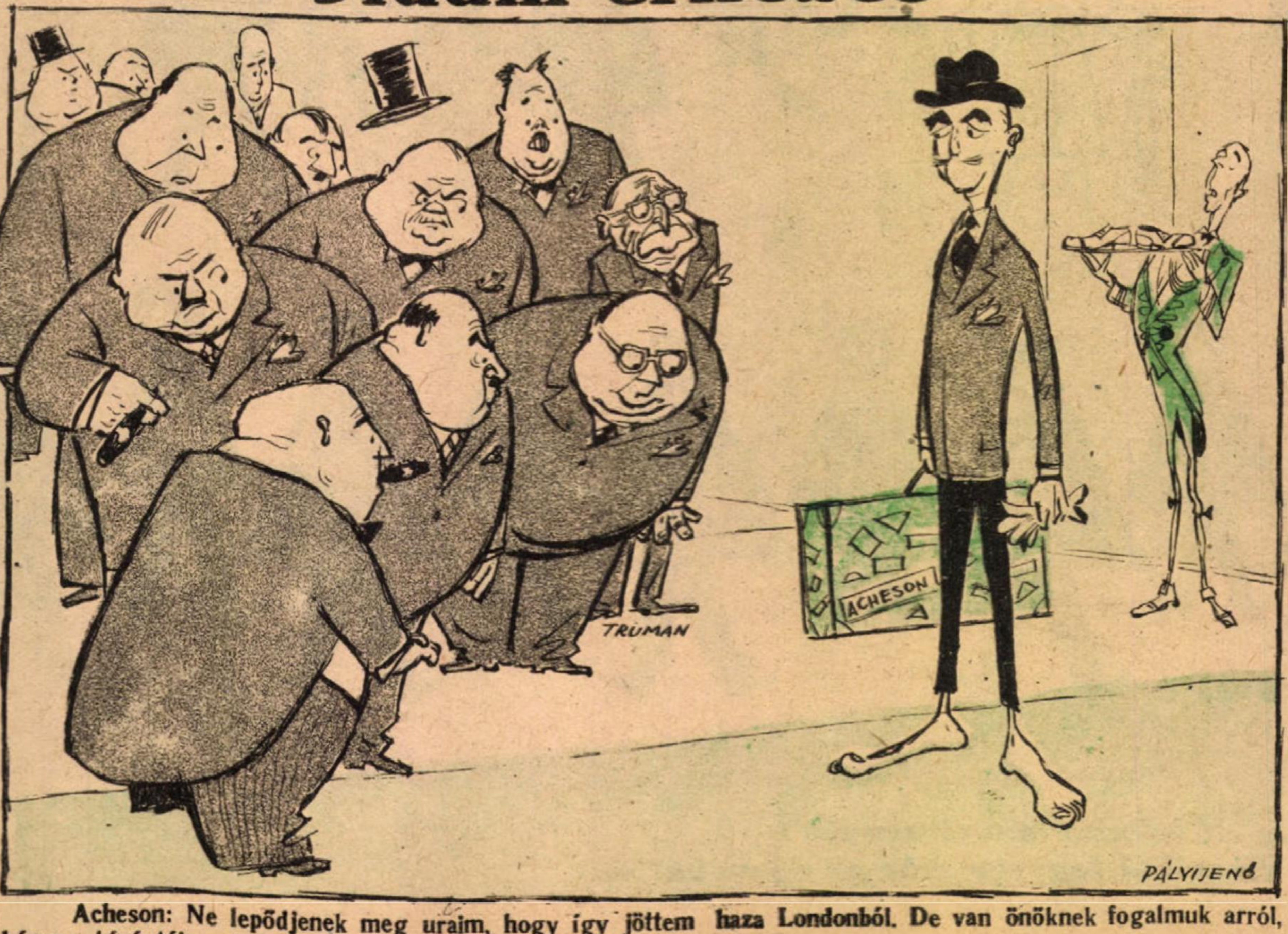

Acheson: Ne lepődjenek meg uraim, hogy így jöttem haza Londonból. De van önöknek fogalmuk arról, hányan kívánták nekem azt, hogy haljak meg cipőben?!

Le a bürokráciával!

Egy lófelújítás története

A Szegedi Kenderfonógyárnak 1 db igáslóra volt szüksége. E célból áttanulmányozta a rendeleteket és megállapította, hogy a 10.070/35/8440/1949. Kip M. elnöki rendelet alapján a „III. átszervezési kiadások" terhére megveheti a szükséges lovat. Érintkezésbe lépett a szegedi Lóértékesítő NV-vel és megállapodtak, hogy ha a gyár egy kimustrált öreg lovát leadja, úgy 8.000 Ft-ért kap egy jó igáslovat.

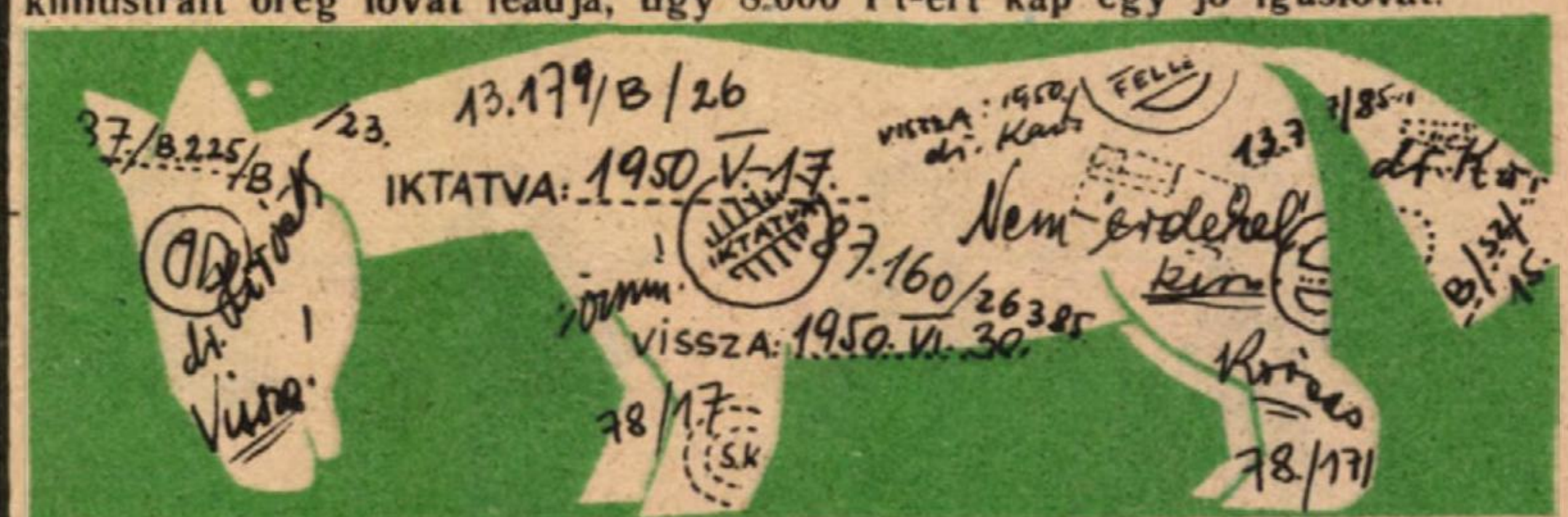

A vállalat ezen adatok birtokában átszervezési hitelkérelmet írt, előírás szerint 5 példányban és azokat 1950. január 28-án megküldte a Könnyűipari Minisztériumnak azzal, hogy a többi példányt a Minisztérium javasolva küldje tovább az Országos Tervhivatalnak, a Magyar Nemzeti Banknak és a Pénzügyminisztériumnak.

A Könnyűipari Minisztérium a kérelmet lelkiismeretesen megvizsgálta, azt rendben levőnek találta, 4 példányra ráírta javaslatát és tovább küldte a kérelmet az Országos Tervhivatalba.

A kérelem megérkezett a Tervhivatal textilosztályára. A textilosztály a kérelmet megvizsgálta és a Könnyűipari Minisztérium javaslatát figyelembevéve javasolta, majd javaslatával ellátva tovább küldte a Tervhivatal pénzügyi főosztályára. A pénzügyi főosztály a kérelmet megvizsgálta és megállapította, hogy a ló beszerzése nem átszervezési hitelből valósítandó meg, hanem felújítási keretből, mivel a vállalat elhasznált lovát leadja, tehát a lovat felújítja. Ezt a véleményét az aktára rávezette és visszaküldte a textilipari osztályra azzal, hogy az osztály a Könnyűipari Minisztériumot fentiek értelmében értesítse ki.

A textilipari osztály a pénzügyi főosztály véleménye alapján értesítette a Könnyűipari Minisztériumot, hogy a lóbeszerzés felújítási keretből valósítandó meg és felkérte, hogy a vállalat felújítási keretén belül ezen beszerzést engedélyezze. A Könnyűipari Minisztérium a Tervhivatal átiratára értesítette a vállalatot, hogy a kérelmet felújítási kerete terhére engedélyezi és felszólította, közölje, melyik felújítási tétele terhére akarja a lovat beszerezni.

A vállalat örömmel értesült közel két hónap multán, hogy a lóvásárlást legalább már elvben engedélyezték. Postafordultával válaszolt és közölte, hogy melyik felújítása terhére kívánja a lófelújítást megvalósítani. A Könnyűipari Minisztérium a beérkezett felújítási keret módosítási kérelmet megvizsgálta és megállapította, hogy ez így megvalósítható és újabb két hét mulva kiértesítette a vállalatot, hogy a lovat most már véglegesen megveheti.

A vállalat nagyot lélegzett és végre cca. 3 hónap mulva megvette a rég áhított lovat.

Eddig a történet. Végül közöljük még azt is, hogy a pénzügyi főosztály felvilágosításai szerint háromféleképen lehet lovat vásárolni:

1. Amennyiben egy vállalatnak lóra, szamárra stb. van szüksége és új lovat vásárol, tehát olyat, amely a termelésben eddig még nem vett részt (pld. kocsit még nem húzott) úgy beruházási póthitelt kell kérnie.

2. Amennyiben fenti vállalat használt lovat vásárol, tehát olyat, amely már kocsit húzott (esetleg lovagoltak rajta), úgy kiegészítő beruházási tőkejuttatásból szerezhető be a ló.

3. Amennyiben a vállalat akár új, akár használt lovat vásárol és helyébe elhasználódott lovát leadja, tehát régi lovát felújítja, úgy felújítási keretből eszközölhető a vásárlás.

Egy szerény kérdés: Miből lehet megállapítani egy ló használtsági fokát?

Közöljük, hogy a kérdéses ügydarab 0372/Sz/64/1950. sz. alatt irattárunkban a többi bürokratikus csodabogárral együtt szíves érdeklődőknek rendelkezésére áll.

FÜSTI PÁL és ZWICKL PÁL

Multheti számunkban „Le a bürokráciával!" címmel pályázatot hirdettünk. A pályázat feltételeit itt megismételjük:

A pályázaton mindenki résztvehet, aki harcolni akar a szocializmus építését oly sokszor akadályozó bürokrácia ellen. A pályázatnak tulajdonképpen egyetlenegy feltétele van csak: tárgyilagosan és csak az igazat szabad írni. Emeli a pályázatok értékét, ha pontos adatokkal, sőt esetleg mellékletekkel vannak felszerelve. A legjobb pályaművek szerzőinek a következő hat díjat osztjuk ki:

I. díj	1000 Ft.
II. díj	400 Ft.
III. díj	300 Ft.
IV—V—VI. díj	100—100 Ft.

A pályázatokat szerkesztőségünk címére (Honvéd-utca 10.) kell küldeni. A legjobb pályázatokat a Ludas Matyi-ban közölni fogjuk.

Párisi őrszobán

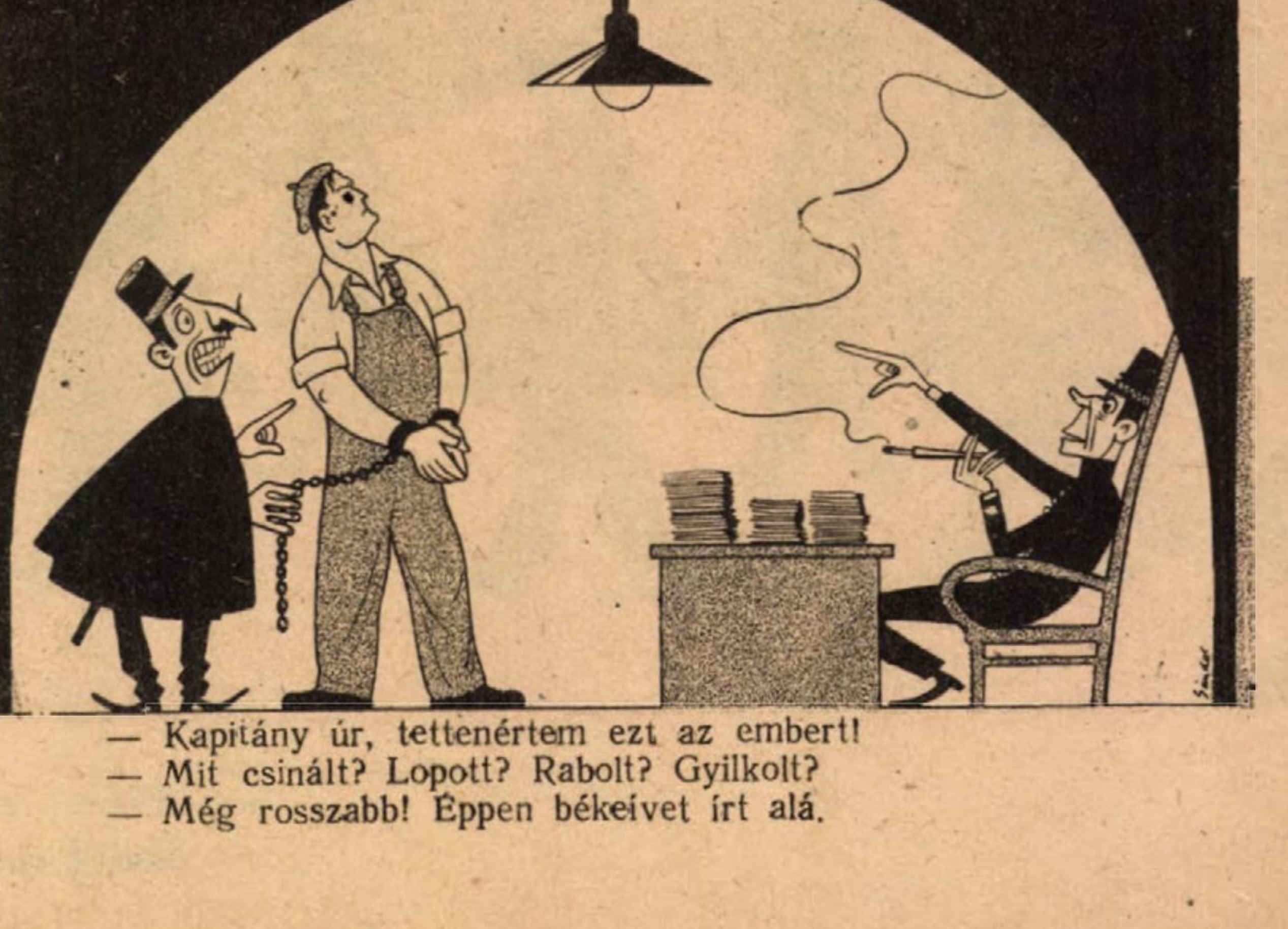

— Kapitány úr, tettenértem ezt az embert!
— Mit csinált? Lopott? Rabolt? Gyilkolt?
— Még rosszabb! Éppen békeívet írt alá.

Két szomszédgyár

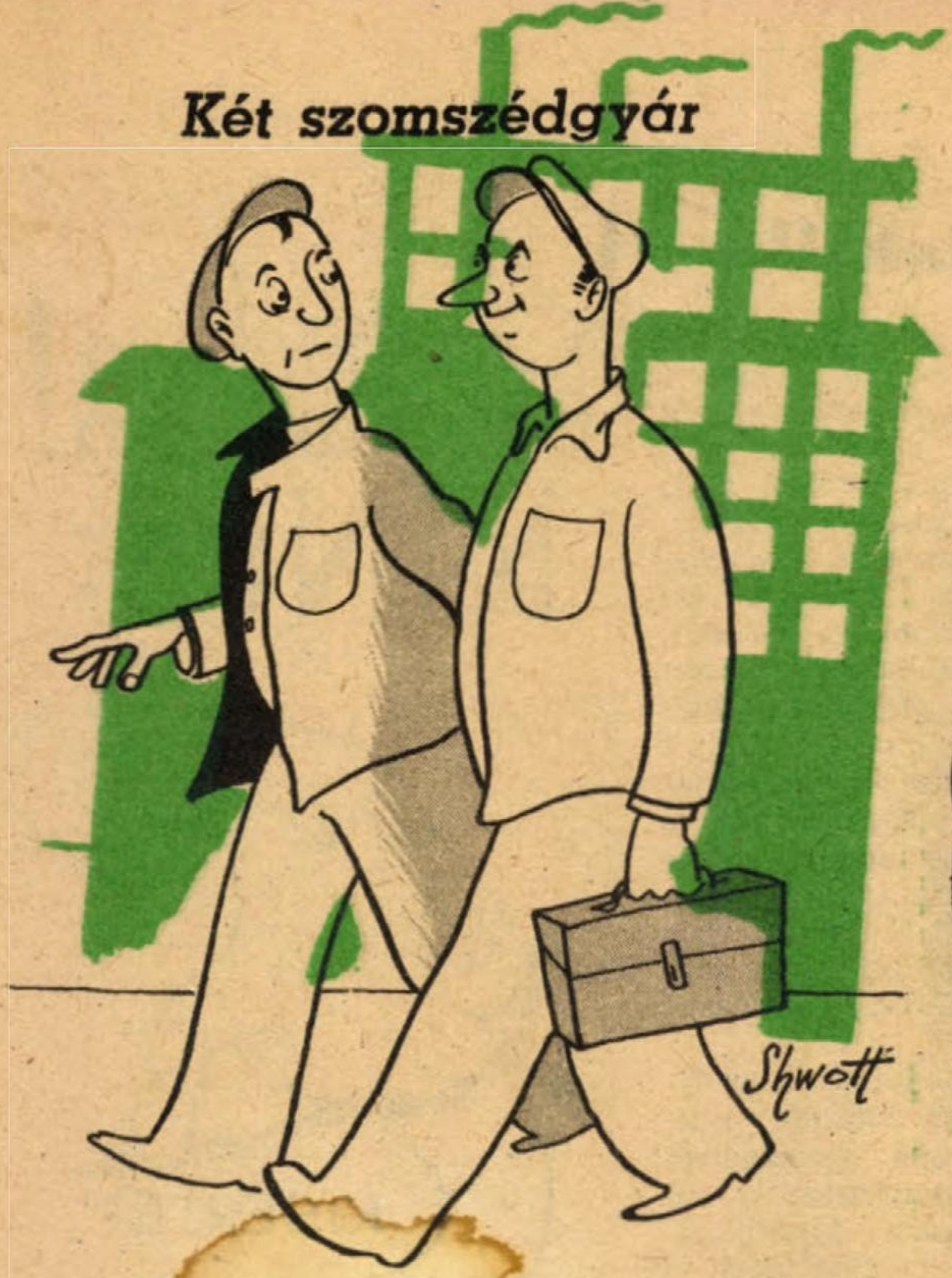

— Nálunk a személyzeti osztály vezetője nő, a számlázás vezetője nő és azonkívül még egy csomó vezető tisztviselőnk nő.

— Nálunk sajnos csak a selejt nő…

A mi óránk

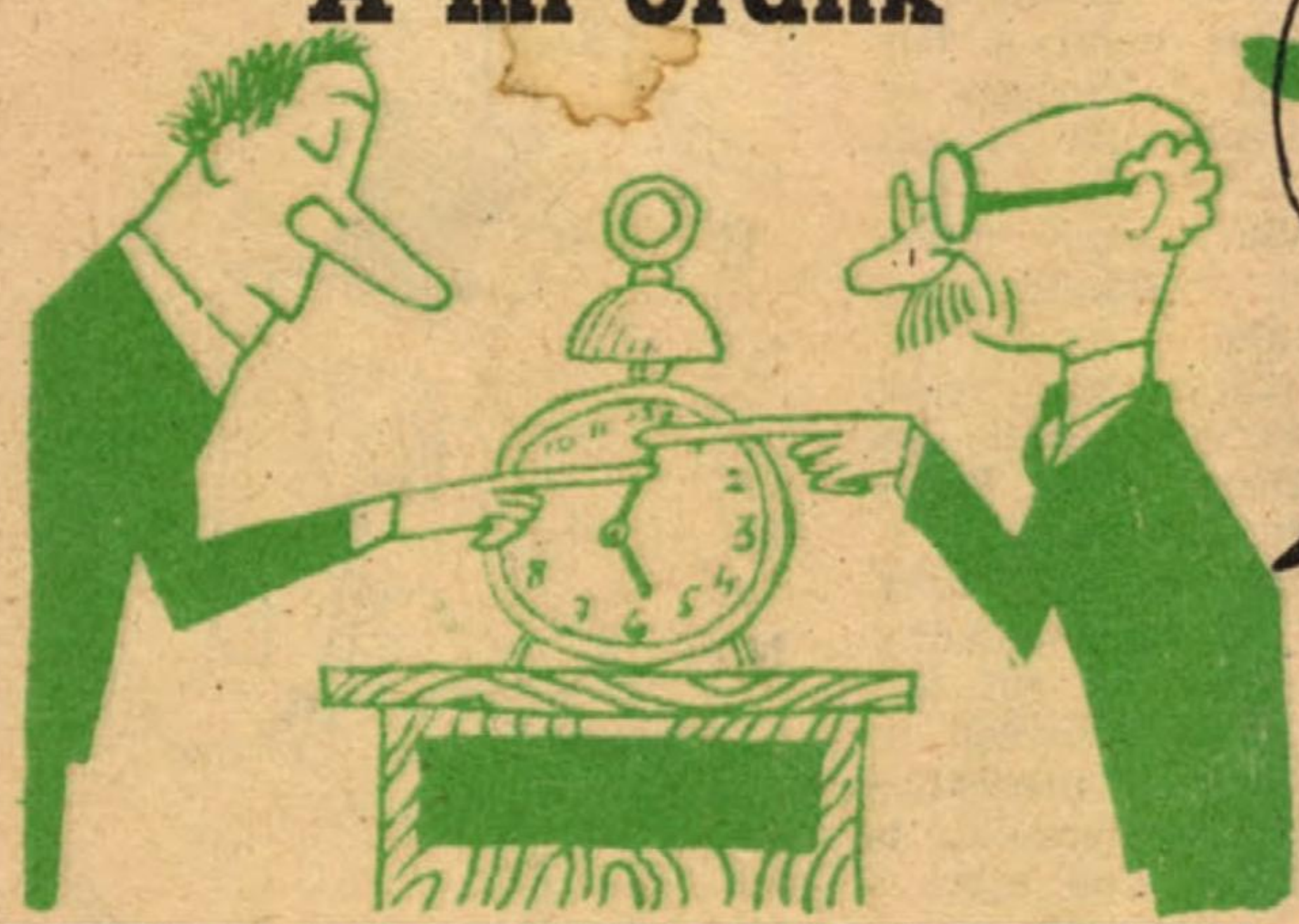

A héten már háromszor találkoztam nevemmel a szégyentáblán, ugyanis sűrűn késtem el az elmúlt napokban. A Személyzetiben megkérdezték, hogy mi ennek az oka? Hivatkoztam a forró kávéra, a sikos járdára, a lassú 6-osra stb., egyszóval minden szokásos kifogást előhoztam. (A trolira nem hivatkozhattam, mert azt minden gyerek tudja, hogy aki trolival jár, az nem késhet el.) Őszintén szólva nem tudom, hogy miért kések, hiszen ½7-kor indulok minden reggel.

Kicsit szégyeltem is magam és ezért tegnap este, amikor lefeküdtem, titokban 10 perccel előretoltam az órát, hogy el ne késsek. Ma reggel azután, amikor fél 7-kor indulni akarok, megszólal az anyósom:

— Ráérsz még fiam, az este 16 perccel előretoltam az órát, hogy reggel még egy kis gyujtóst csinálj.

Aprítás közben még megtudtam, hogy a feleségem visszatolta az órát 8 perccel, mert nem akar a fogorvosnál várni. Jenő nagybátyám 16 perccel tolta előre, hogy reggel tovább aludhasson. Zsófi nővérem 10 perccel hajtotta vissza, mert multkor ő volt előbb a randevún, nem a Péter. Apósom meg 5 perccel hajtotta vissza, mert az esti harangozáskor sietett az óra 12 percet, viszont a harangszó a rádióhoz késik 4 percet. Gyors fejszámolás következett ezután és megállapítottam, hogy nincs még késő, mert a szomszédos lekvárgyárból nem hallottam dudálni a ¼7-et.

Miután a gyujtóst is felaprítottam, fütyörészve elindultam. A villamoson nem találkoztam a piros sapkás lánnyal, akivel akkor szoktam találkozni, ha elkések. A gyár előtt egyedül mentem, gondoltam, hogy elsőnek érkezem. Nagy meglepetésemre a táblán ismét ott állt a nevem és ½9-et bélyegeztem.

Első utam a Szociális irodába vezetett, kértem egy OKÁ-t és veszek egy rádiót, mert azt otthon nem tudják előretolni.

Békenagygyűlés Budapesten

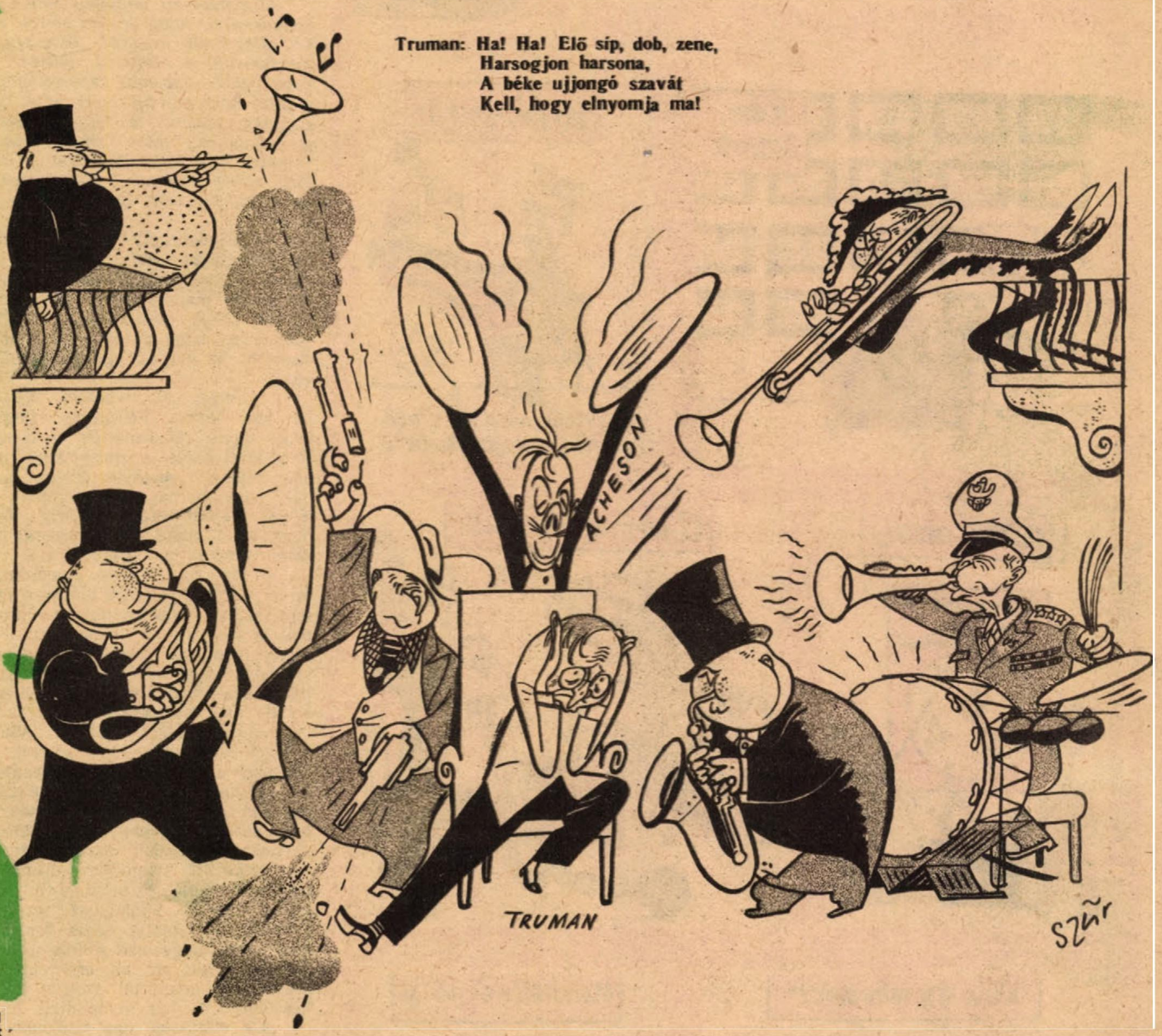

Truman: Ha! Ha! Elő síp, dob, zene,
Harsogjon harsona,
A béke ujjongó szavát
Kell, hogy elnyomja ma!

Szakszervezeti világkongresszus

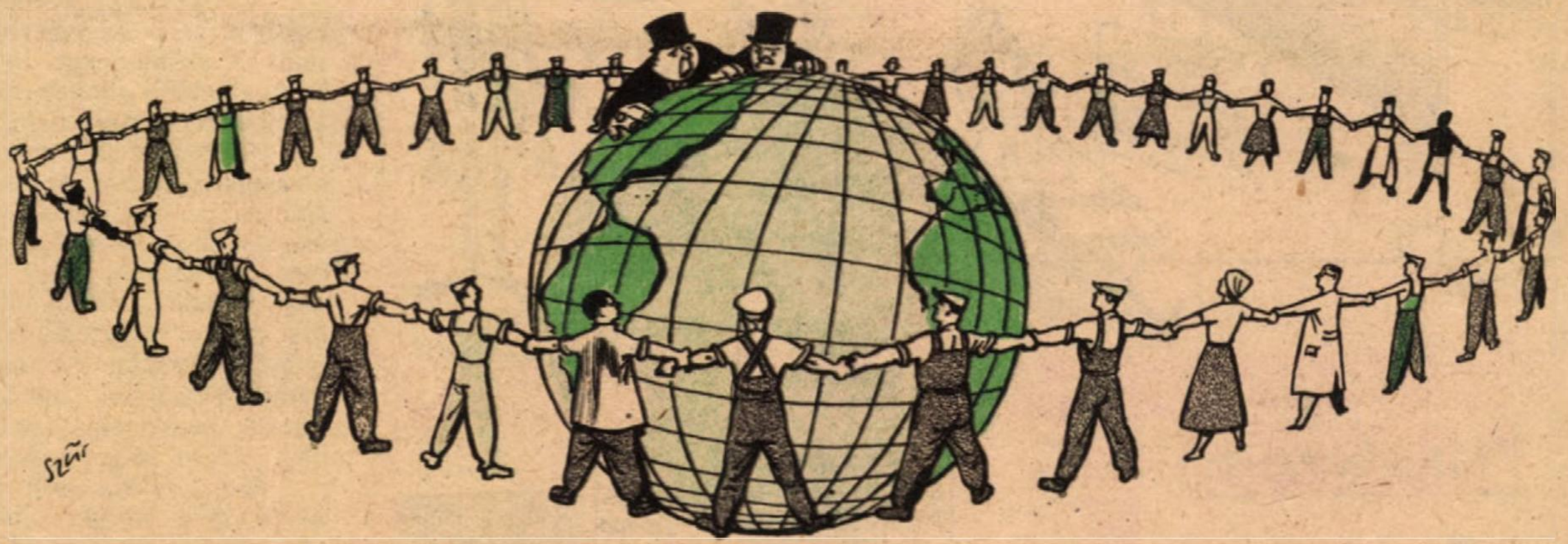

Tőkések: Minden hiába, ezek mindenütt ott vannak!

Fákat ültetnek át a Népligetből a Városligetbe

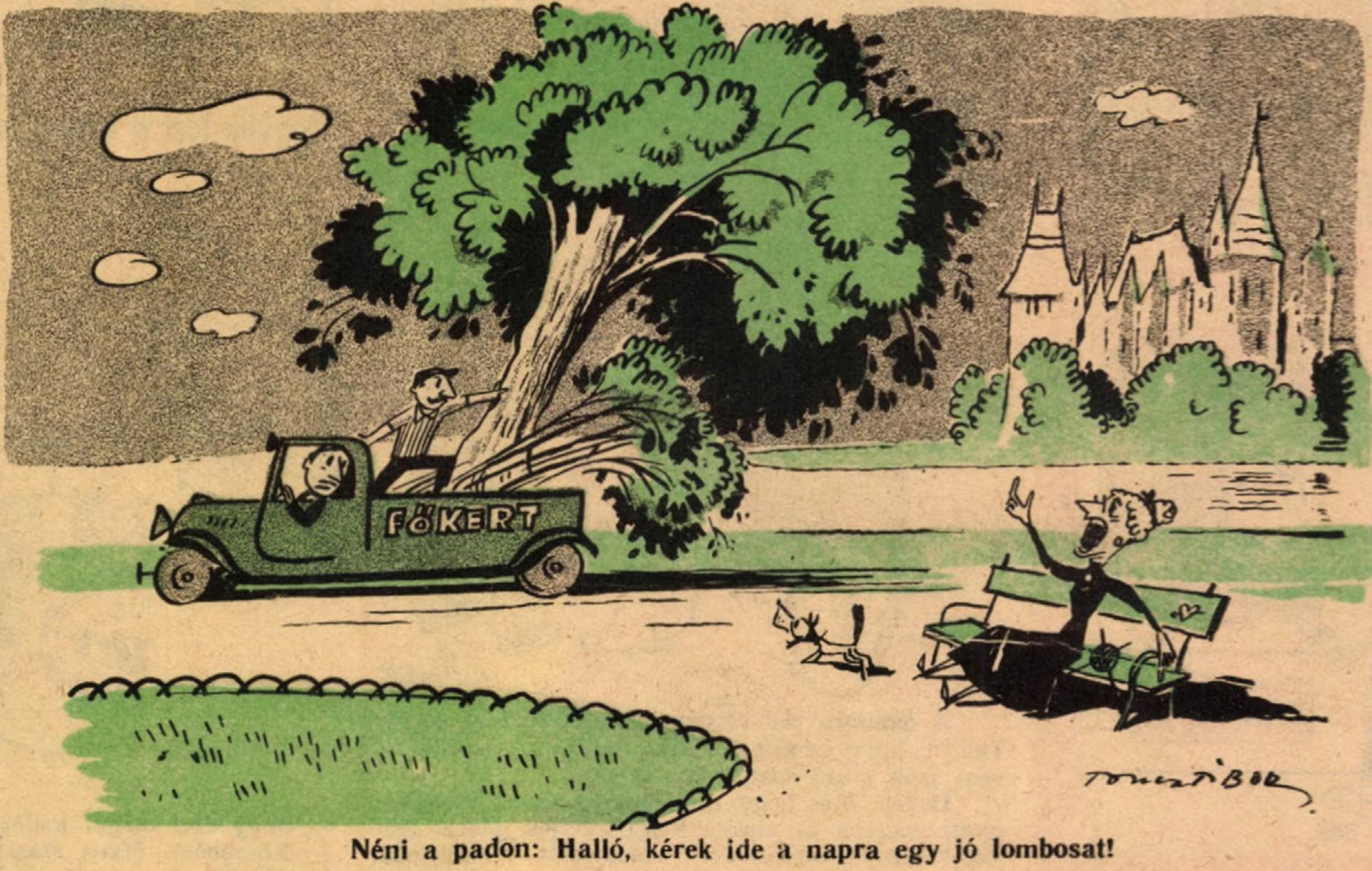

Néni a padon: Halló, kérek ide a napra egy jó lombosat!

FIÚ VAGY LÁNY?

Este hét óra volt. A fiatalember tizedszer tette meg az utat a kórházi folyosón, a műtő előtt. Most azt kezdte játszani, hogy csak a fekete kockakövekre lép, a fehéreket kihagyja, de amikor egy nővér alakja tűnt fel a folyosó végében, abbahagyta a különös járkálást és az órájára nézett.

A nővér benyitott a műtőbe, néhány pillanatig odabent volt, aztán kijött.

— Sokáig tart még? — kérdezte izgatott hangon a fiatalember.

A nővér mosolyogva tette karjára a kezét.

— Nyugodjék meg, mindjárt vége… Minden fiatal apa türelmetlen ilyenkor. Még néhány perc és már meg is hallja a gyereksírást…

Ezzel továbbsietett. A fiatalember megint megnézte óráját, aztán ide-oda topogott. Látszott rajta, hogy a legszívesebben felrántaná a műtőajtót és berohanna.

Idősebb ápoló jött ki az egyik teremből, nagy kosárban lepedőket vitt.

Amikor meglátta az izgatott fiatalembert, mosolyra húzta a száját.

— Fiút vár, vagy lányt?

— Lányt — mondta a fiatalember és megállt. — Mondja… nem lehetne beszólni?

— Azt nem lehet! — ment tovább a lepedős ápoló. — Gyújtson csak rá, aztán mire végigszívta a cigarettát, már itt is lesz a kicsike.

A fiatalember megint egyedül maradt. Most [illegible]rásszerűen járta végig a fehér köveket és időnként idegesen rángatta a bajuszát.

A műtő ajtaja most kitárult. Fehér köpenyes tanár lépett ki.

A fiatalember kimeresztett szemmel nézett a műtőbe, ahonnan sivító gyereksírás hallatszott.

— Gratulálok, — nyújtotta feléje kezét a tanár. — 3 kiló 70… és fiú! Fiút várt ugye?

— Nem kérem… — mondta zavartan a fiatalember. — Össze tetszik téveszteni… Én az Ilonkát várom… a műtősnőt… Fél nyolcra mozijegyünk van.

V. A.

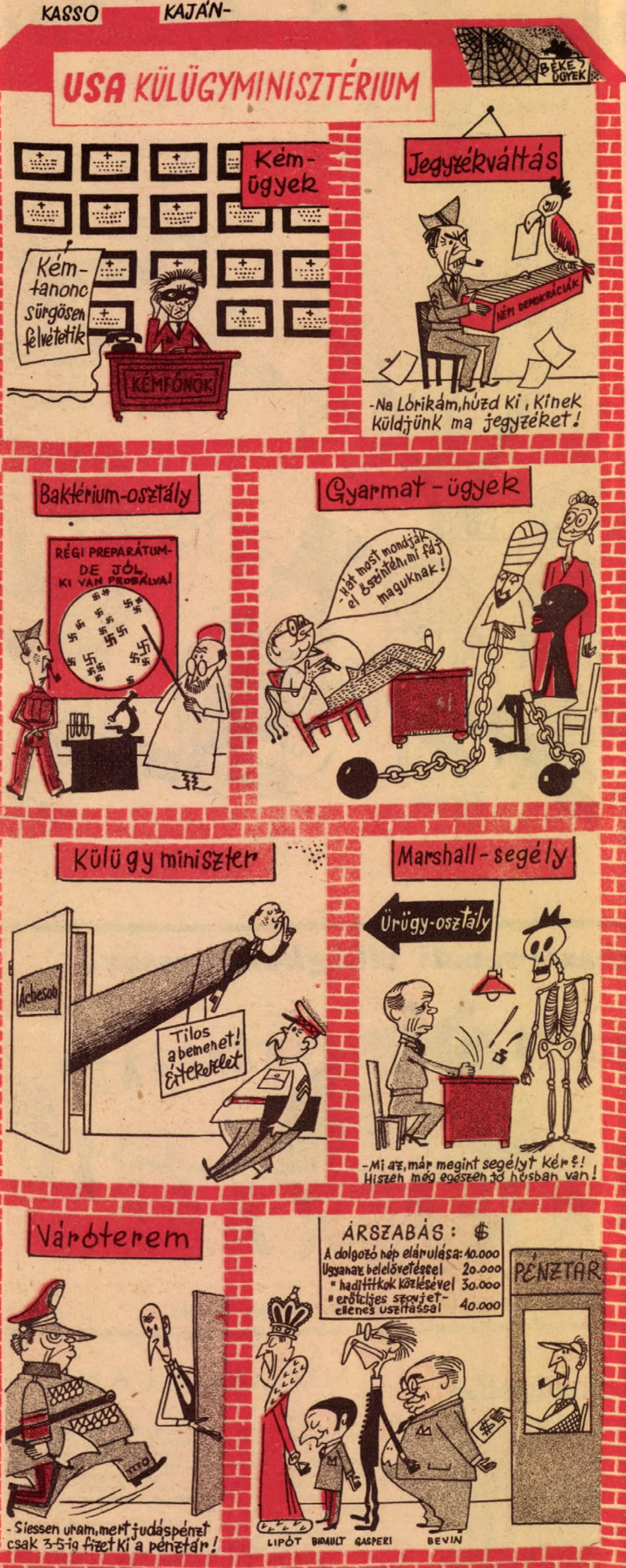
KASSO
KAJÁN-
USA KÜLÜGYMINISZTÉRIUM
BÉKE ÜGYEK
Kém-ügyek
Kémtanonc sürgősen felvétetik
KÉMFŐNÖK
Jegyzékváltás
NÉPI DEMOKRÁCIÁK
-Na Lórikám, húzd ki, kinek küldjünk ma jegyzéket!
Baktérium-osztály
RÉGI PREPARÁTUM- DE JÓL, KI VAN PRÓBÁLVA!
Gyarmat-ügyek
-Hát most mondják el őszintén, mi fáj maguknak!
Külügyminiszter
Acheson
Tilos a bemenet! Értekezlet
Marshall-segély
Ürügy-osztály
-Mi az, már megint segélyt kér?! Hiszen még egészen jó húsban van!
Várótérem
TITO
-Siessen uram, mert júdáspénzt csak 3-5-ig fizet ki a pénztár!
ÁRSZABÁS: $
A dolgozó nép elárulása: 10.000
Ugyanaz belelövetéssel 20.000
" hadititkok közlésével 30.000
" erőteljes szovjetellenes uszítással 40.000
PÉNZTÁR
LIPÓT BIDAULT GASPERI BEVIN
Atombomba-ügyek
Minek hoz be még atombombát?
-Úgy hallottam, hogy fokozni óhajtjuk külpolitikai tevékenységünket!
Portás
Kulcsbeadás itt
Csang-Kai-Sek

Darvas Szilárd:

Kelemen a taktikus

(Úgynevezett impulzív ember vagyok, ami azt eredményezi, hogy értekezleteken és taggyűléseken az átlagosnál nagyobb hevességgel szólalok fel. Rendszerint a közösség dolgaira vonatkozó vélt vagy valódi igazamat szenvedélyesen vitatom meg, miáltal nem mindig érem el a kívánt eredményt. Egyesek ugyanis a higgadt embereket kedvelik, az olyanokat, mint jóismerősöm, Kelemen, aki irántam való szeretete jeléül legutóbb ki is oktatott, mikép kell egy értekezleten szabályszerűen és a legkényesebb igényeknek is megfelelően felszólalni.)

— Mindenekelőtt — mondotta — gyakoroljon önkritikát. Az sohasem árt és különben is higyje el, az ember sohasem tud annyi rosszat elmondani magáról, mint ha ezt a nemes szórakozást valaki másnak engedi át. S miután elkerülhetetlen, hogy az ön hibáiról is szó essék, legokosabb, ha ezt az egész üzletet saját kezelésbe veszi.

— Persze, az embernek saját hibáival csinyján kell bánnia. Felesleges azokra kitérnie, amelyek úgyis közismertek, amelyeket eszeágában sincs levetkőznie s amelyeknek hangoztatása ennek folytán formalista jelleget adna önkritikájának. Legjobb, ha néhány rejtett, esetleg nem is létező fogyatékosságát tárja fel, hadd lássák, hogy saját maga előtt nincsenek titkai s ezt szívesen megosztja másokkal is.

— Ha azután így önmagával közmegelégedésre végzett, rátérhet másokra is. De persze ezt sem szabad hübelebalázs módjára csinálnia, ennek is megvan a maga szabályos menetrendje, amely pontosan jelzi, hogy mikor indul a legközelebbi jóindulat és hol áll meg. A lényeges az, hogy kezdetben mindig az ellenkezőjét mondja annak, amit szeretne.

— Ha például Csökmői elvtárs egy fontos pozíció betöltésére ön szerint alkalmas, akkor lehetőleg a következőképpen kezdje:

„Elvtársak, én Csökmői elvtársat elég régen ismerem. Bizony a legjobb akarat mellett sem lehet azt állítani, hogy nem lennének hibái. Bőven vannak. Hogy csak egynéhányat említsek..."

— És itt nyugodtan soroljon fel egy csomó létező és nemlétező hibát, az olyan áldozat, amely később bőséges kamatokat hoz, mert az ön tárgyilagossága immár teljes fényében tündököl és nem vitás, hogy aki a hibákkal ilyen mértékben tisztában van, az az erényekre vonatkozólag is megbízható adatokkal szolgál majd. Épp ezért a későbbiekben már nyugodtan folytathatja így:

„De elvtársak, épp Csökmői elvtárs felsorolt hibái azok, amelyek levetkezése után aligha találnánk a kívánt helyre megfelelőbb embert..."

— Ezek után pedig nyugodtan rátérhet az összes létező és nemlétező erényekre, amelyek korántsem lennének olyan hitelesek az említett bevezető elmaradása esetén.

— Ugyanezt a módszert ajánlom, csak megfordítva arra az esetre, ha valakit alkalmatlannak talál a szóbanforgó tisztség betöltésére. Ez alkalommal előbb jönnek az erények és utána a hibák, amelyekkel aztán nem is kell spórolnia.

— Rendkívül megkönnyítheti dolgát néhány klasszikus idézet kívülről való pontos tudása is. Annyit persze nem tanulhat meg, hogy minden esetben a szóbanforgó ügyre alkalmazhatók legyenek, de állítom, hogy némi ügyességgel egyiket vagy másikat biztos előveheti, természetesen a forrás pontos megjelölésével. Vannak olyanok, amelyeket jóformán minden alkalommal beleszőhet mondanivalójába, rendkívül tanult és jólképzett elvtárs benyomását keltve a hallgatók némelyében. Végül nagyon fontosnak tartom...

(Sajnos, ma sem tudom, mit tartott Kelemen végül még nagyon fontosnak, mert magárahagytam egyéni diplomáciájával, stratégiájával és taktikájával egyetemben, úgy döntvén, hogy inkább a jövőben is kevesebb sikerrel és több meggyőződéssel vegyek részt az értekezleteken.)

Megértik egymást

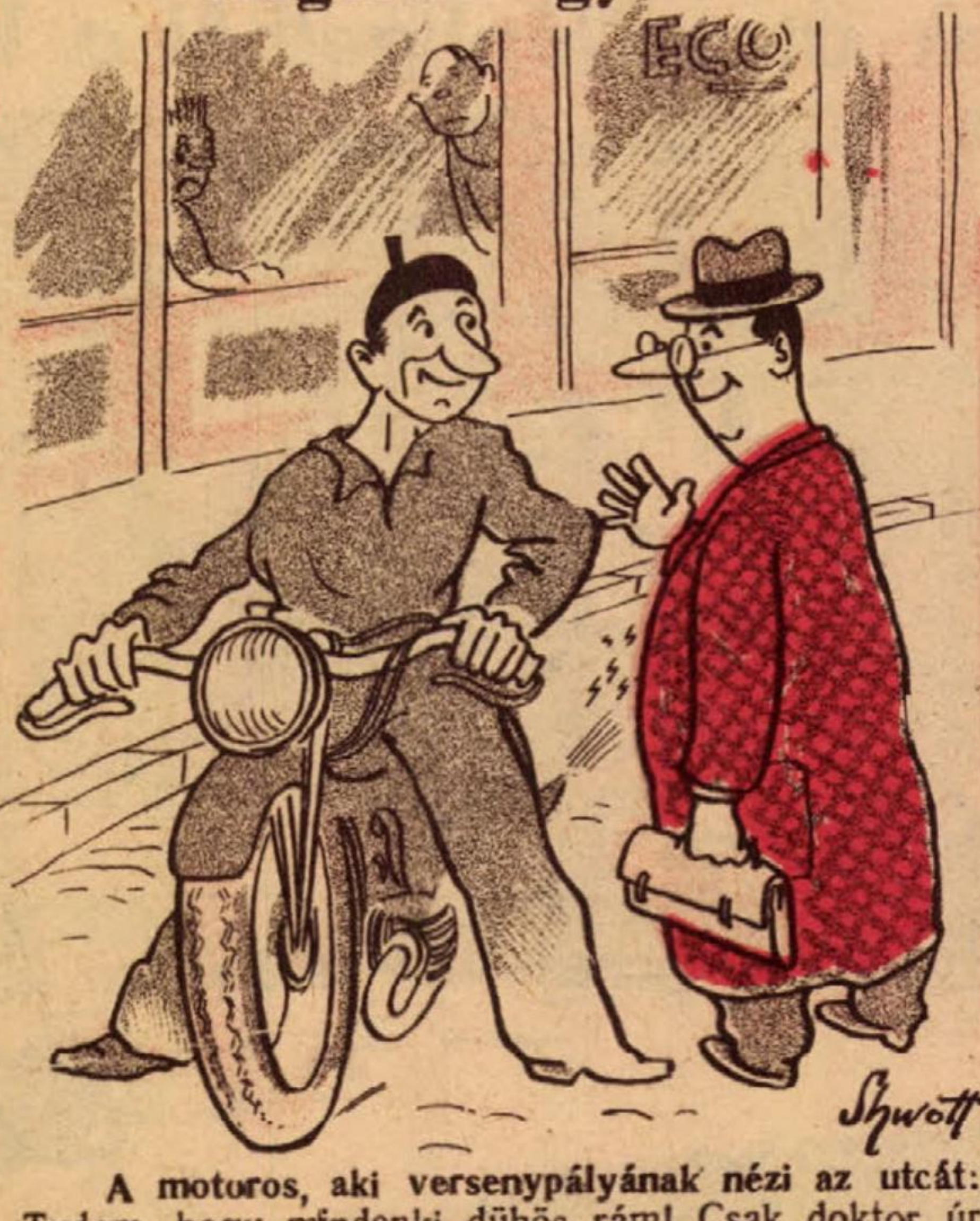
ECO
Schwott

A motoros, aki versenypályának nézi az utcát: Tudom, hogy mindenki dühös rám! Csak doktor úr nem szólt a zaj miatt sohasem...

Orvos: Már hogy szólnék édes fiam? Ideggyógyász vagyok és amióta maguk teljes gázzal jönnek-mennek, ötszörösére emelkedett a betegeim száma.

Küzdjünk a babonák ellen!

NINCS:

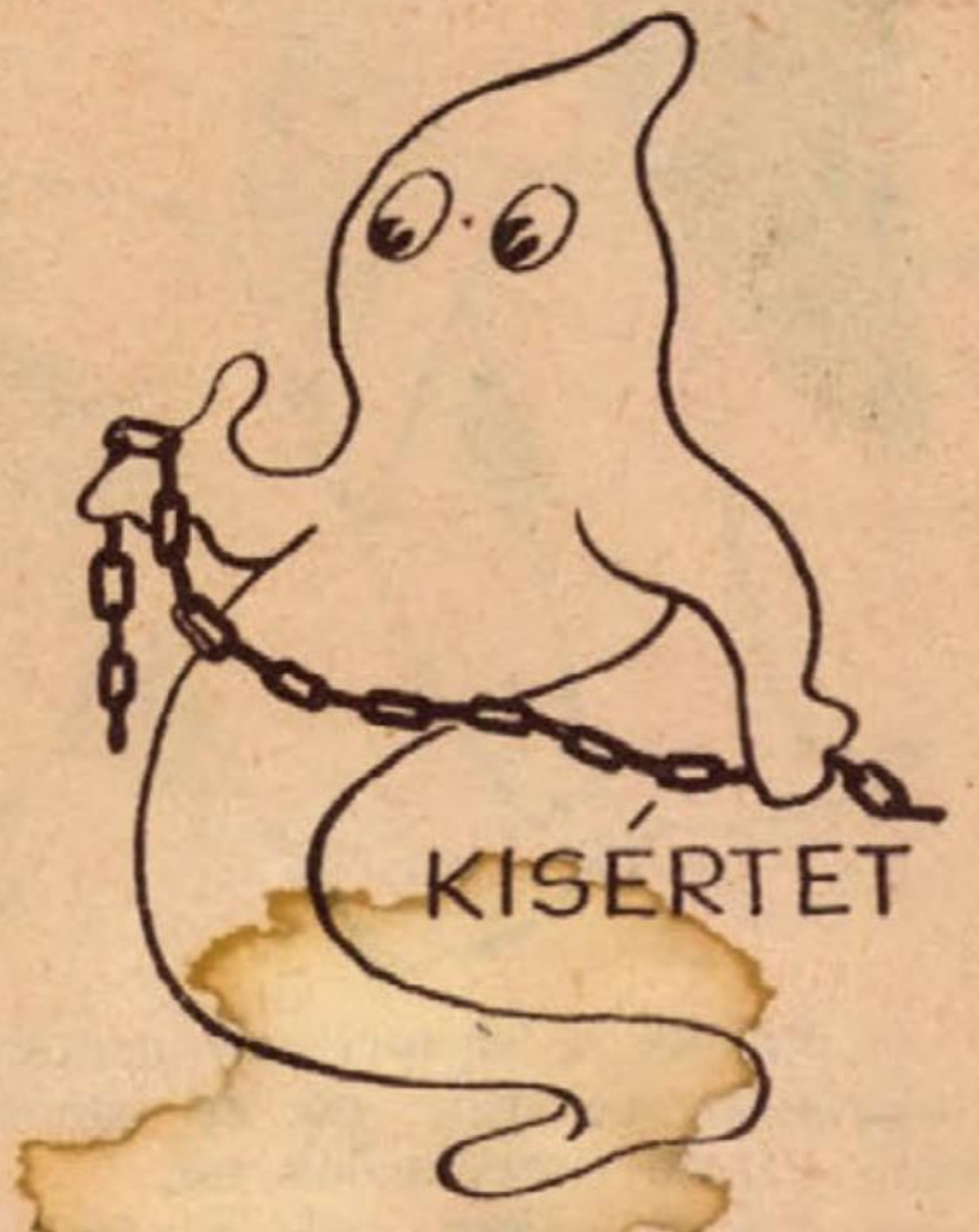
KISÉRTET

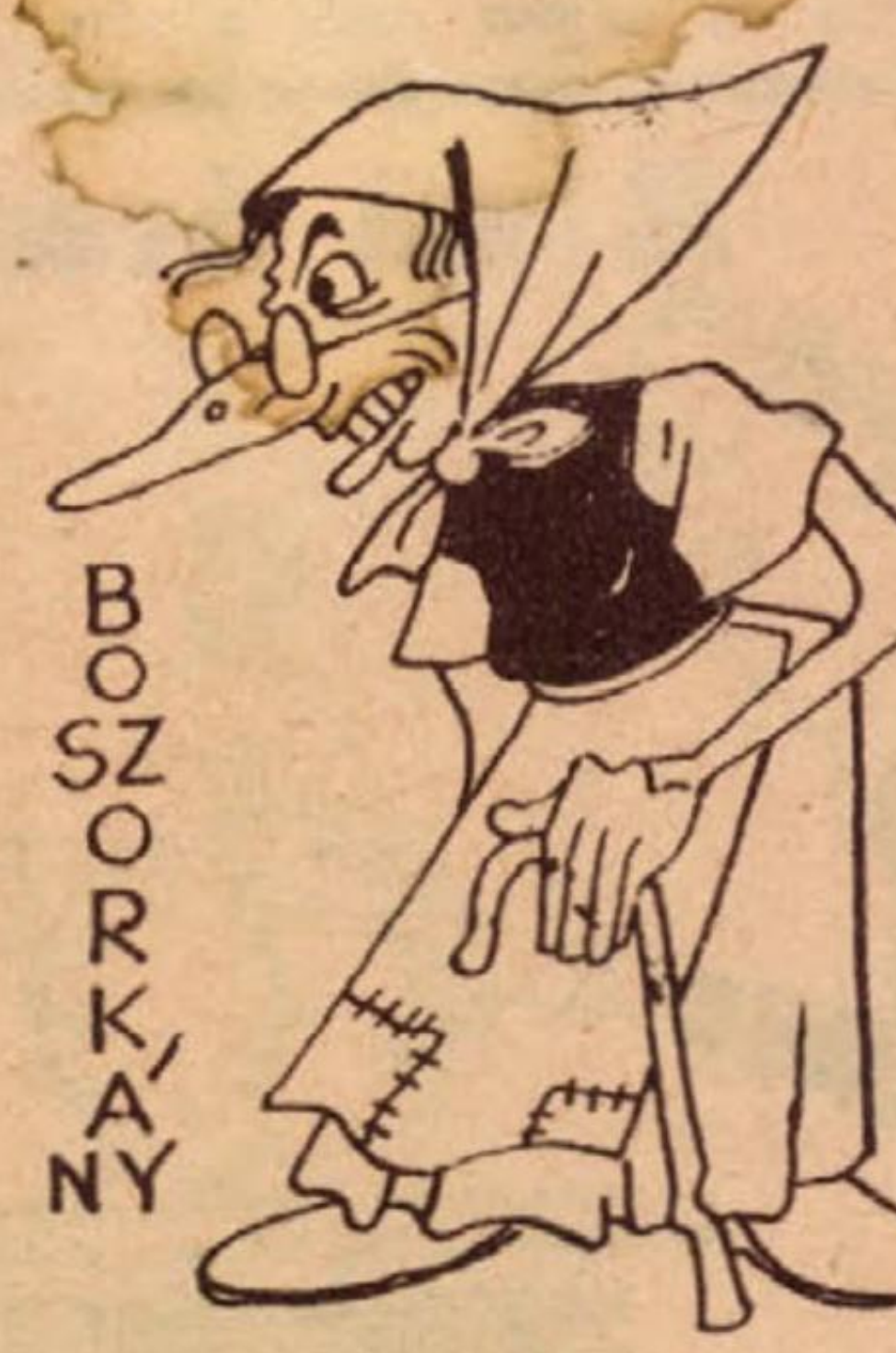
BOSZORKÁNY

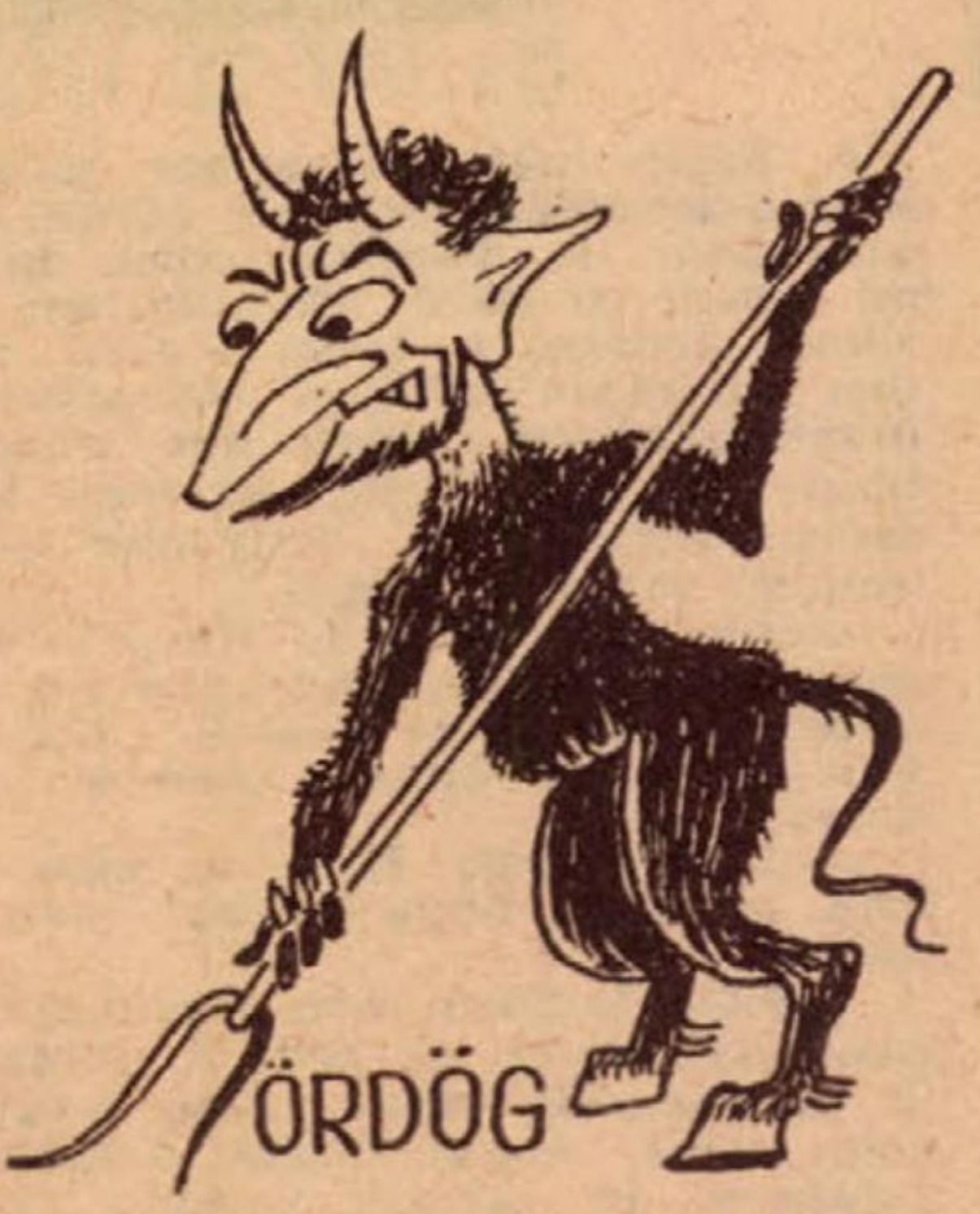
ÖRDÖG

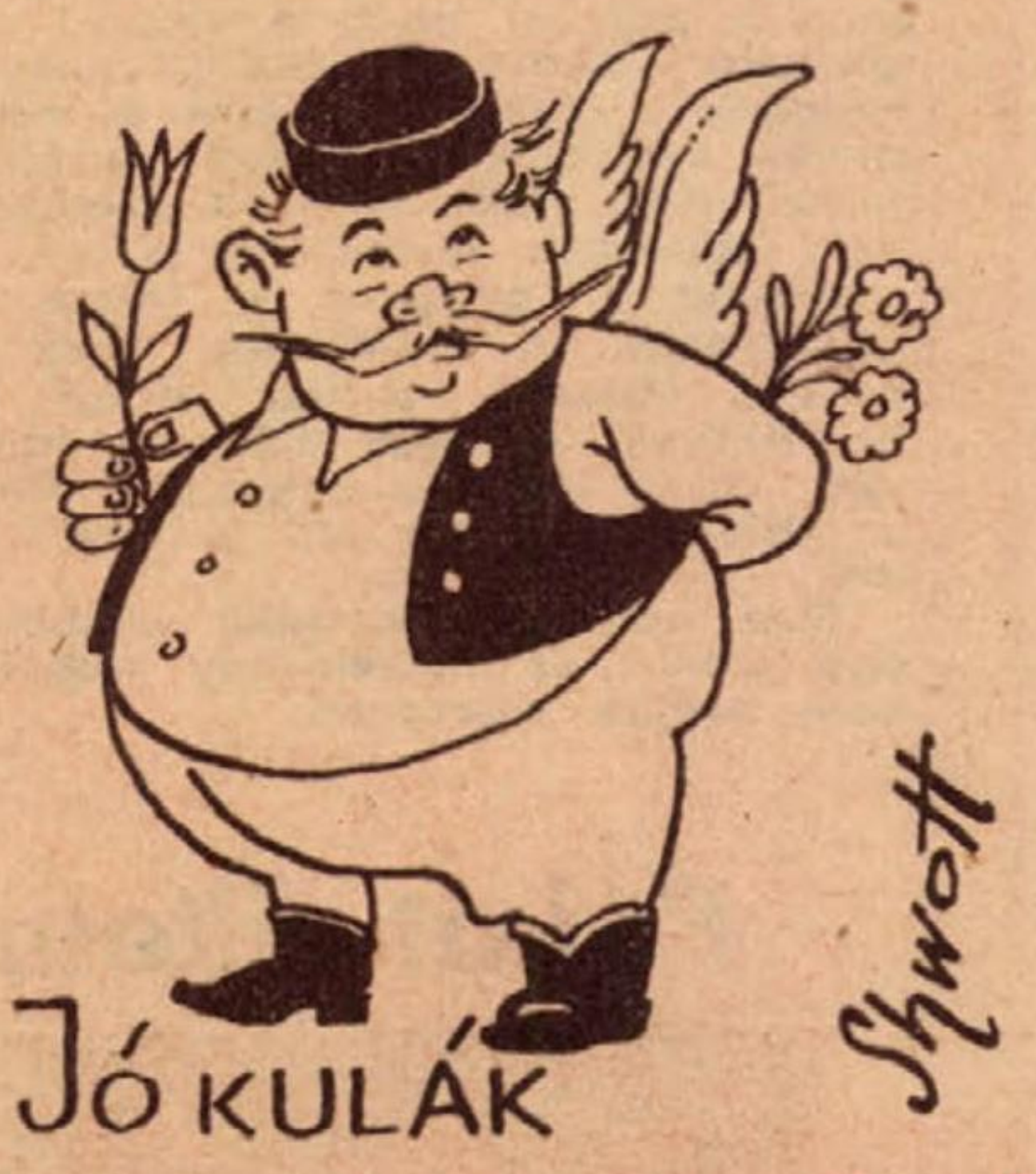

JÓ KULÁK

Olcsóbb lett a húskonzerv

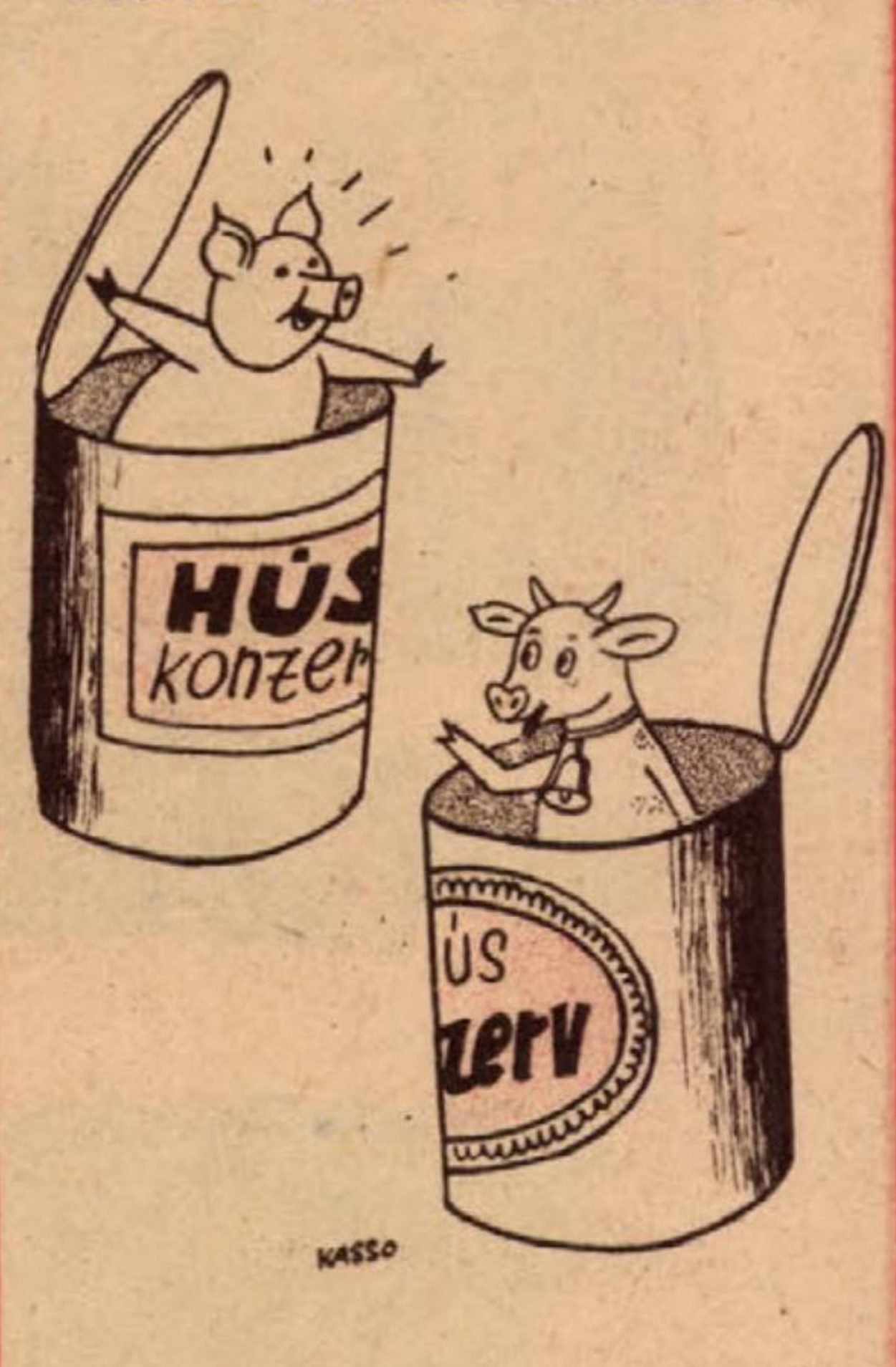
HÚS konzerv
ÚS zerv
KASSO

— Hogy érzi magát kolléga úr?
— Köszönöm, ötven százalékkal olcsóbban!

Vládimir Mássz és Mihái Cservinszkij:

Az átlag-amerikai

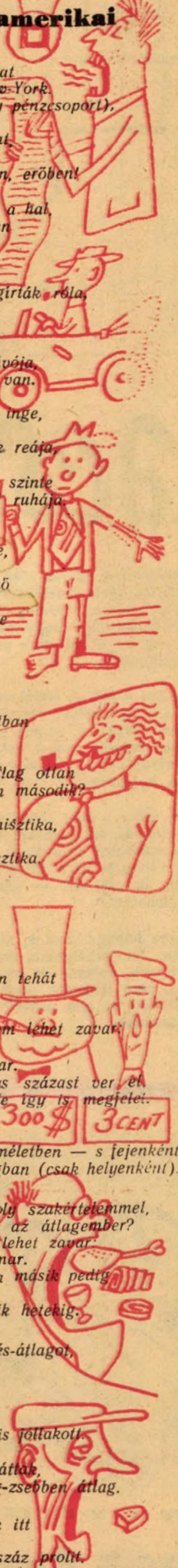

Az átlag-amerikairól
most sokat
orditozik Washington és New-York.
(S mert igy diktálja ezt egy pénzcsoport),
a sajtó
bamba blöfföt puffogat,
hogy így meg úgy él,
jólétben, erőben!
Azt írják,
úgy él, mint vízben a hal,
és ráadásul még emelkedőben
az életszínvonal.

Az átlag-amerikai,
amint megírták róla,
bőségben úszik gondtalan:
van jégszekrénye,
háza,
porszivója,
sőt háromnegyed gépkocsija van.

Van háromegész háromtized inge,
száz nyakkendője,
s mind illik reája,
két és negyed felső kabátja,
s szinte
háromegész kétharmad rend ruhája.

Az átlag-amerikainak
perselye,
folyószámlája van,
s akárminő
remekül él,
ha megnősül, neje
is átlagos
amerikai nő.

Reklámon,
mozivásznon,
kirakatban
fütyül és elvigyorodik...

Dehát hogyan lett boldog átlag ottan
Minden első lény, s minden második?

Ez nem csodatett, ez nem misztika,
csak kézügyesség...
És statisztika.

A sajtó közli
a statisztikát,
tényként
mutatva ki,
hogy mennyit költ el
átlagban tehát
az átlag-amerikai?

Egészen egyszerű ez, itt nem lehet zavar:
két amerikait
elővesznek hamar.
Egyik naponta három hasas százast ver el
másiknak — centje sincs, de így is megfelel.

Összeadnak s elosztják
— elméletben — s fejenként
százötven dollár jön ki átlagban (csak helyenként).

Tanulmányok kutatják komoly szakértelemmel,
mennyi ételt fogyaszt átlag az átlagember?
Oly egyszerű ez is, itt sem lehet zavar:
Két amerikait kiemelnek hamar.
Három helyett fal egy, az a másik pedig
az éhkoppot nyeli,
nem eszik hetekig.

Hogy kiszámíthassák az evés-átlagot,
hát összeadják,.
osztják
kettőjük átlag-kosztját,
s kisül, —
hogy ez is, az is jóllakott.

Kiszámították, egyszer nekiláttak,
hogy mennyi van egy átlag-zsebben átlag.

A számításhoz felhasználtak itt
egy tőkést
és egy hijján száz prolit.

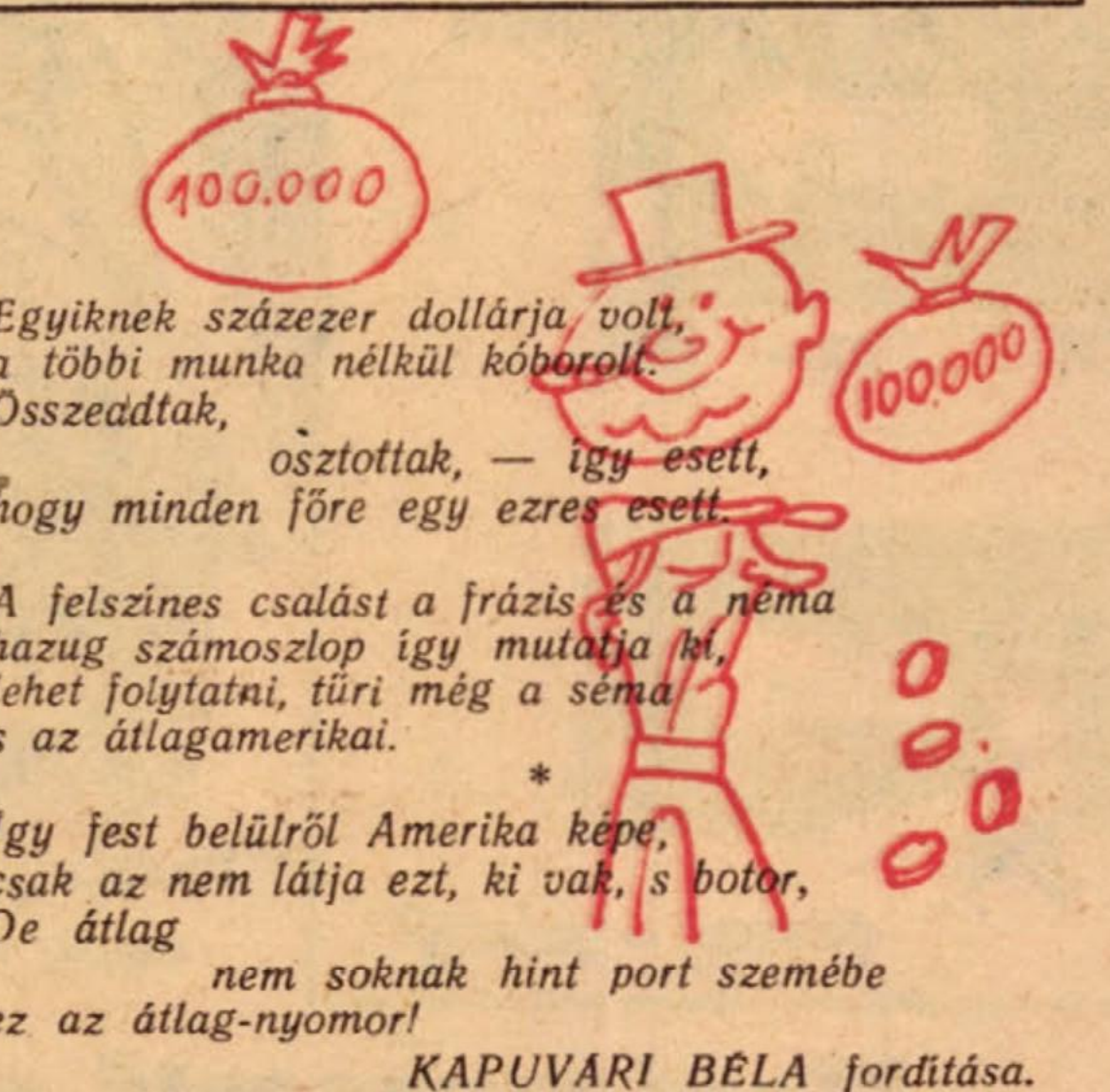

Egyiknek százezer dollárja volt,
a többi munka nélkül kóborolt.
Összeadtak,
osztottak, — így esett,
hogy minden főre egy ezres esett.

A felszínes csalást a frázis és a néma
hazug számoszlop így mutatja ki,
lehet folytatni, tűri még a séma
s az átlagamerikai.

*

Így fest belülről Amerika képe,
csak az nem látja ezt, ki vak, s botor,
De átlag
nem soknak hint port szemébe
ez az átlag-nyomor!

KAPUVÁRI BÉLA fordítása.

ÉRETTSÉGI IDEJÉN

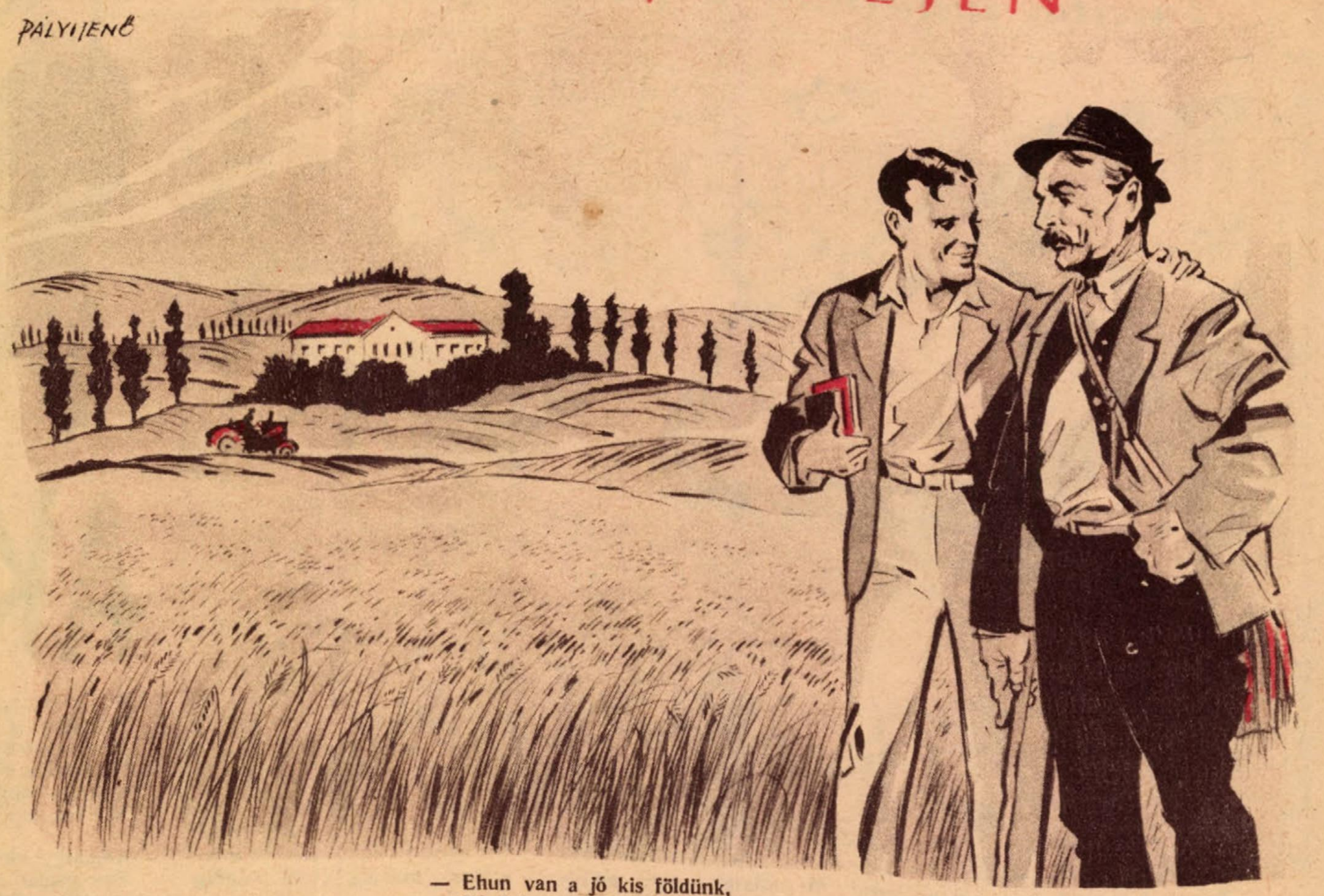

— Ehun van a jó kis földünk,
Búzánk, rozsunk érik szépen,
Érett lesz már a fiam is,
Hej de szép, hogy ezt megértem!

Truman és a háborus lidércnyomás

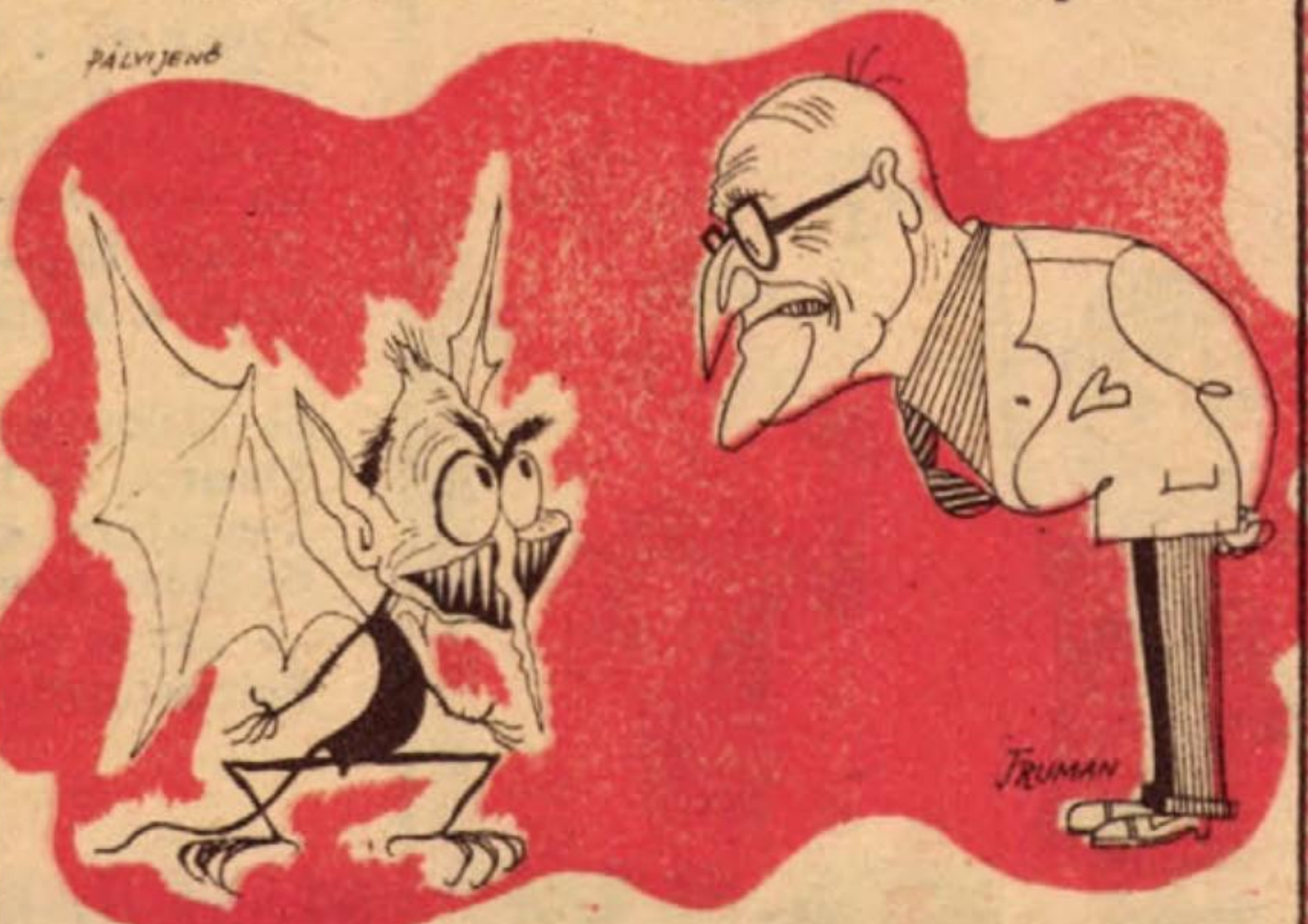

Lidérc: Ne tessék haragudni, elnök úr, én próbálom nyomni az embereket, de ők inkább a kommunistákra hallgatnak és fütyülnek ránk.

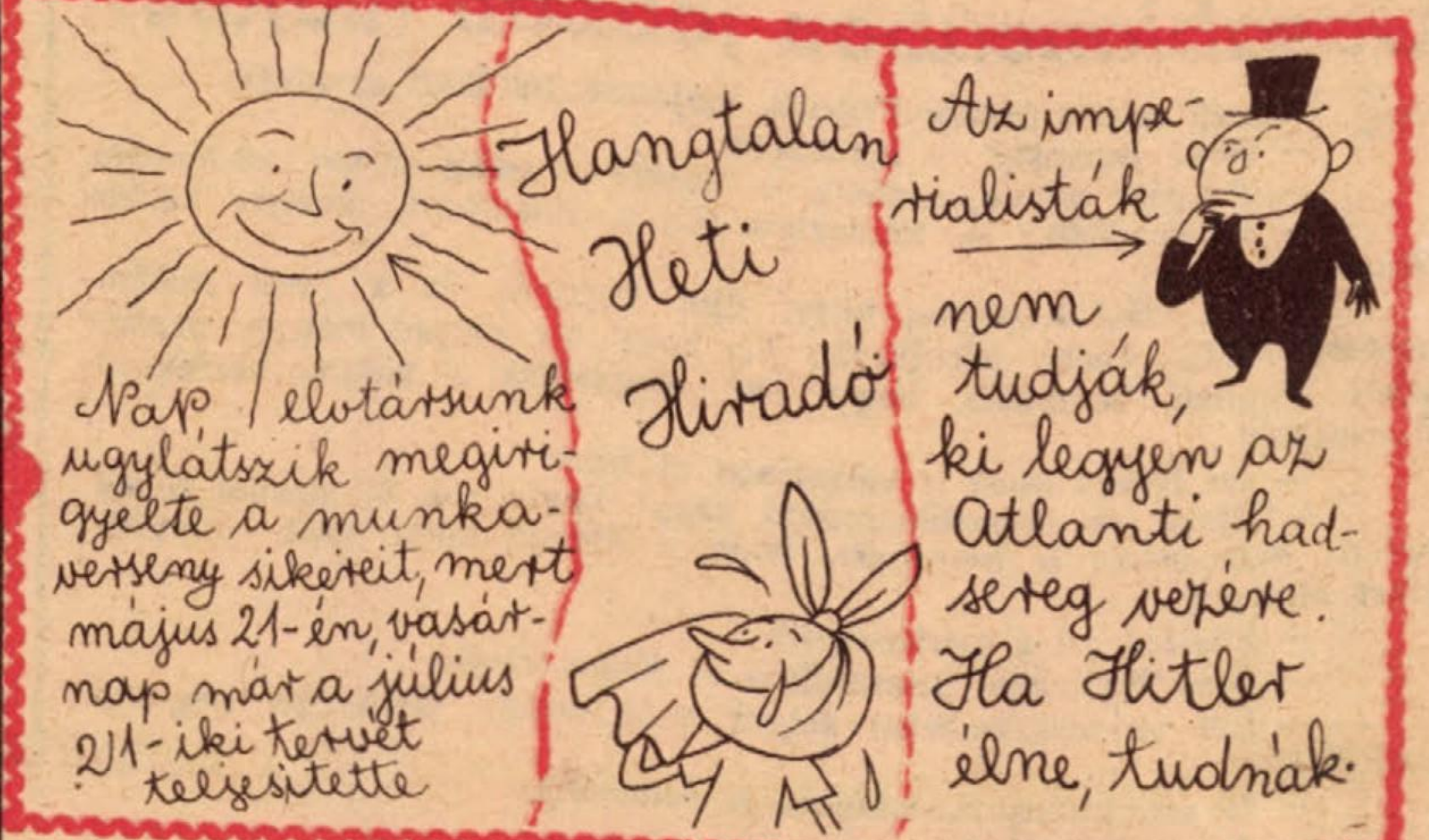

Hangtalan Heti Híradó

Nap elvtársunk úgylátszik megirigyelte a munkaverseny sikereit, mert május 21-én, vasárnap már a július 21-iki tervét teljesítette

Az imperialisták → nem tudják, ki legyen az Atlanti hadsereg vezére. Ha Hitler élne, tudnák.

Trygve Lie moszkvai látogatása után

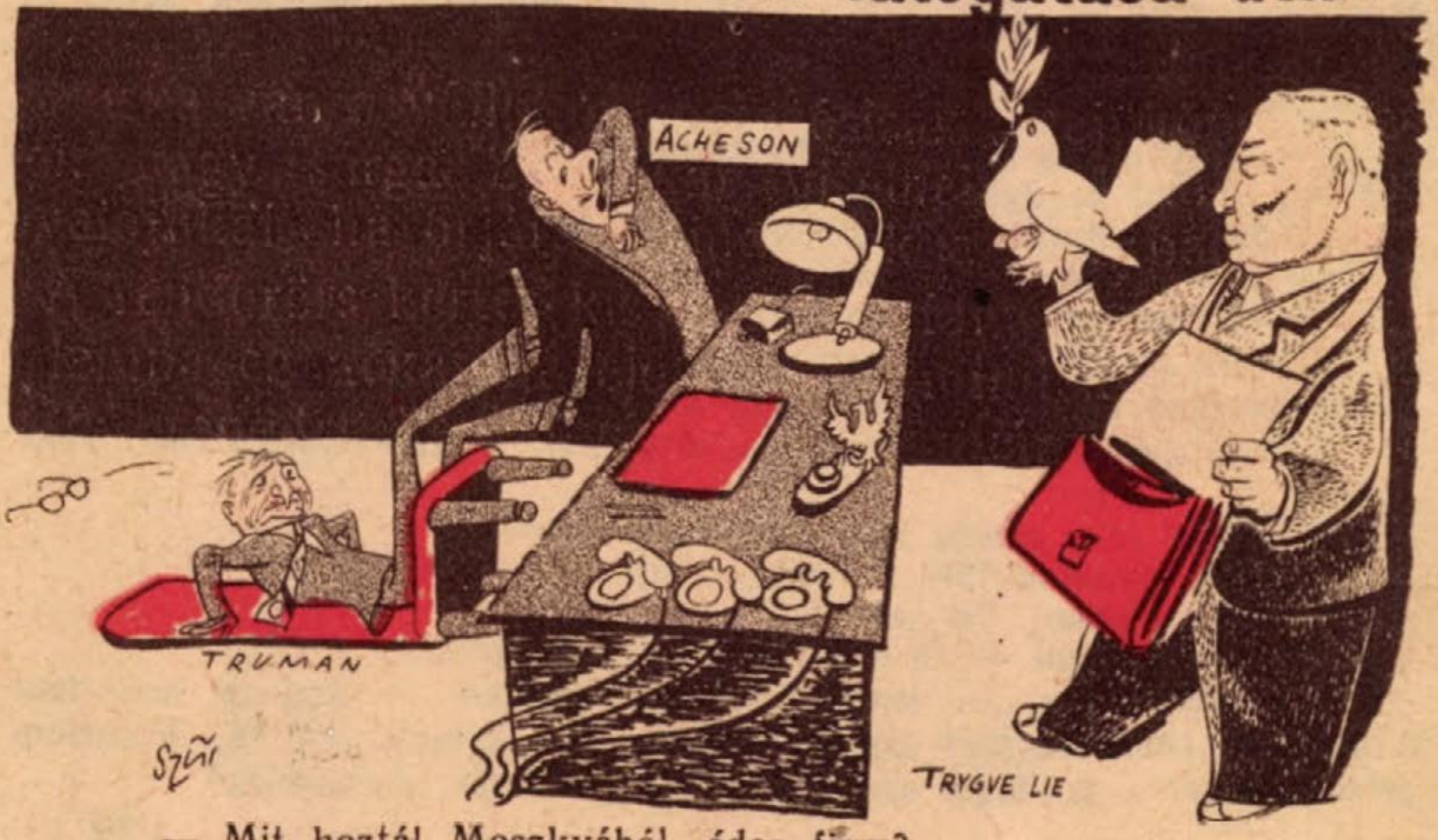

— Mit hoztál Moszkvából, édes fiam?
— Békegalambot, elnök úr.
— Az ördög bújjék beléd, édes fiam.

Kommunistaellenes házkutatás Ausztráliában

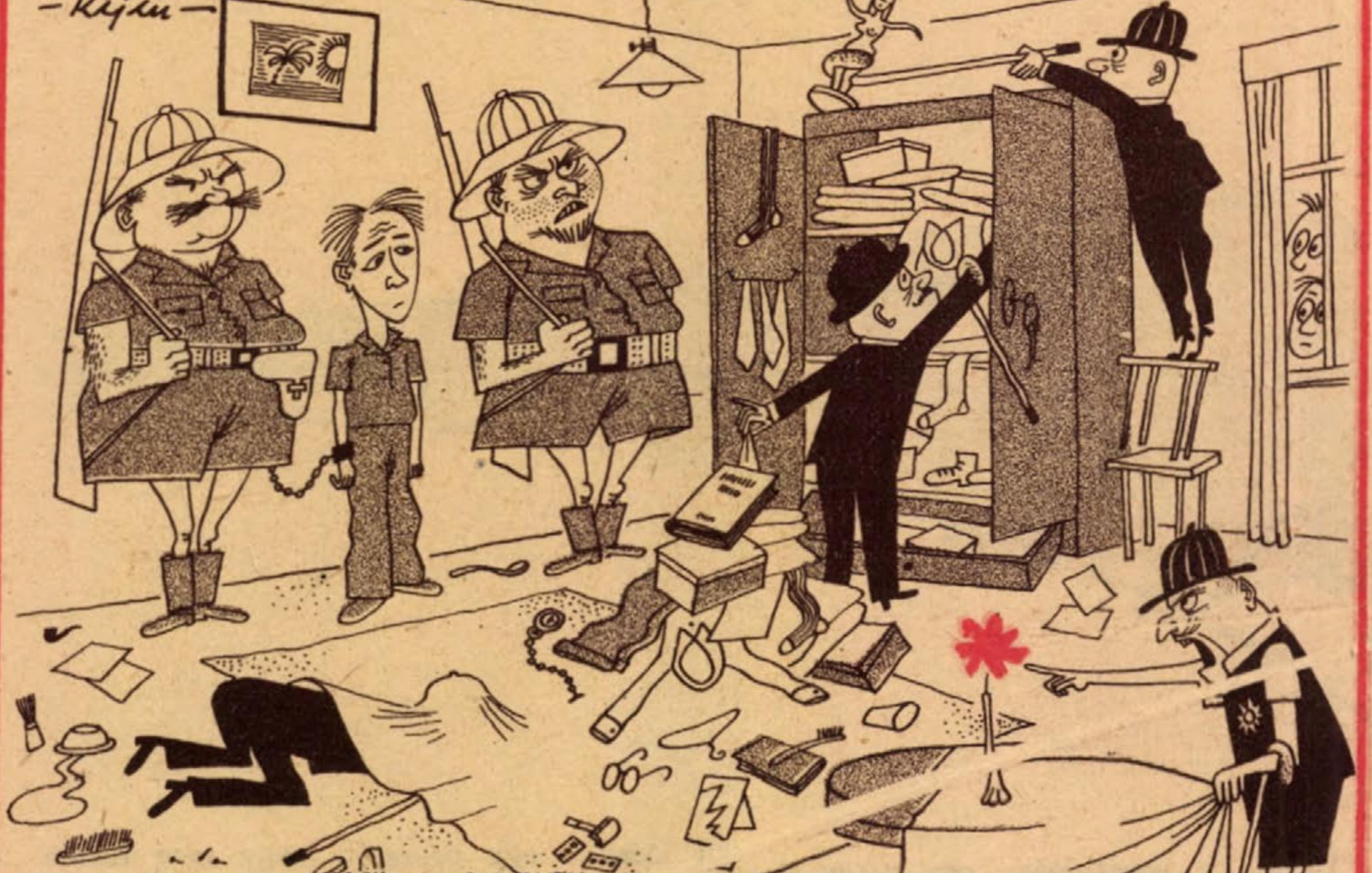

— Kommunista! Itt van a bűnjel

Ahogy azt a kis Acheson elképzeli

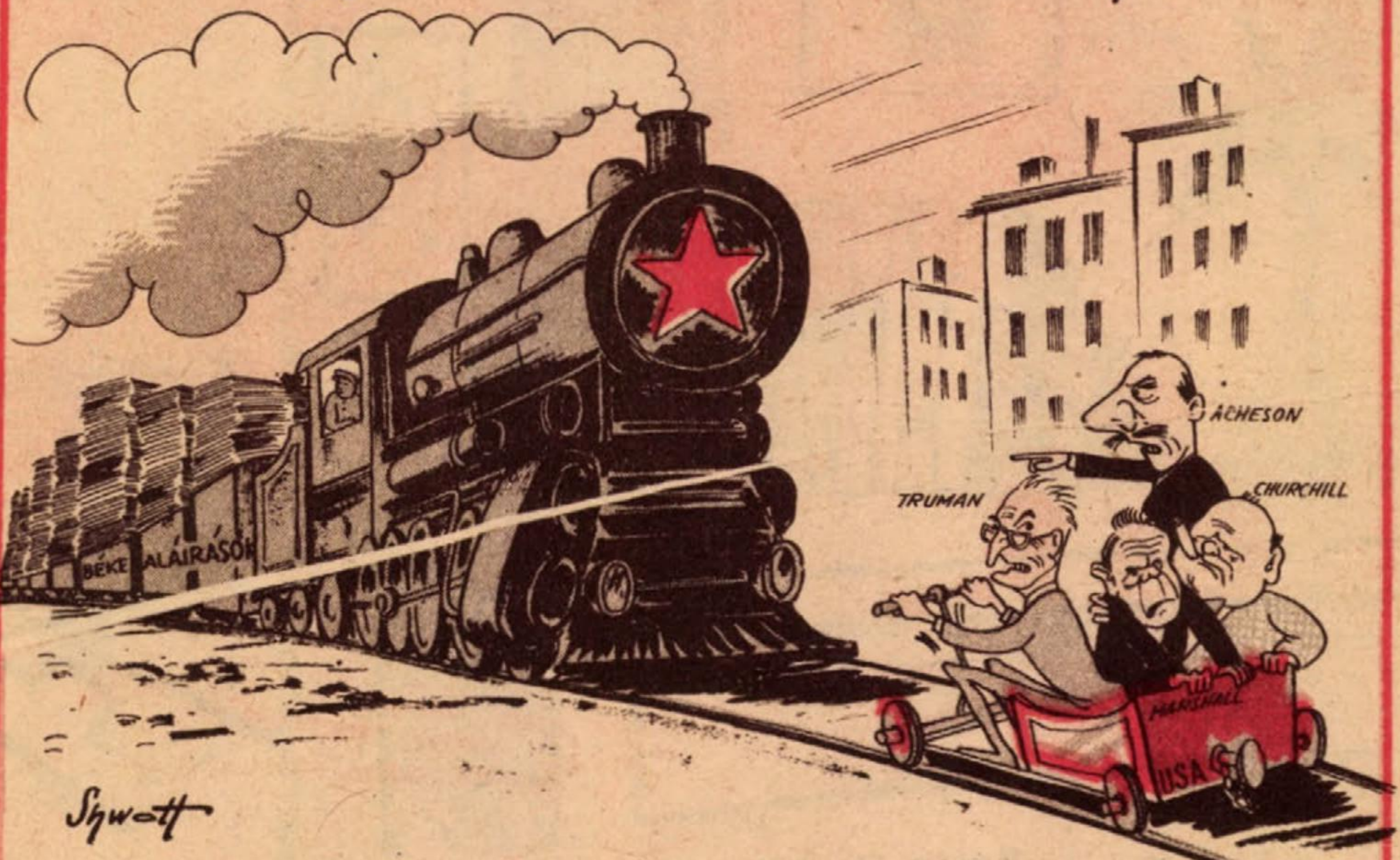

Acheson: Na még egy-két húzás és összeroppantjuk őket!

Tovább tanulnak a parasztfiatalok

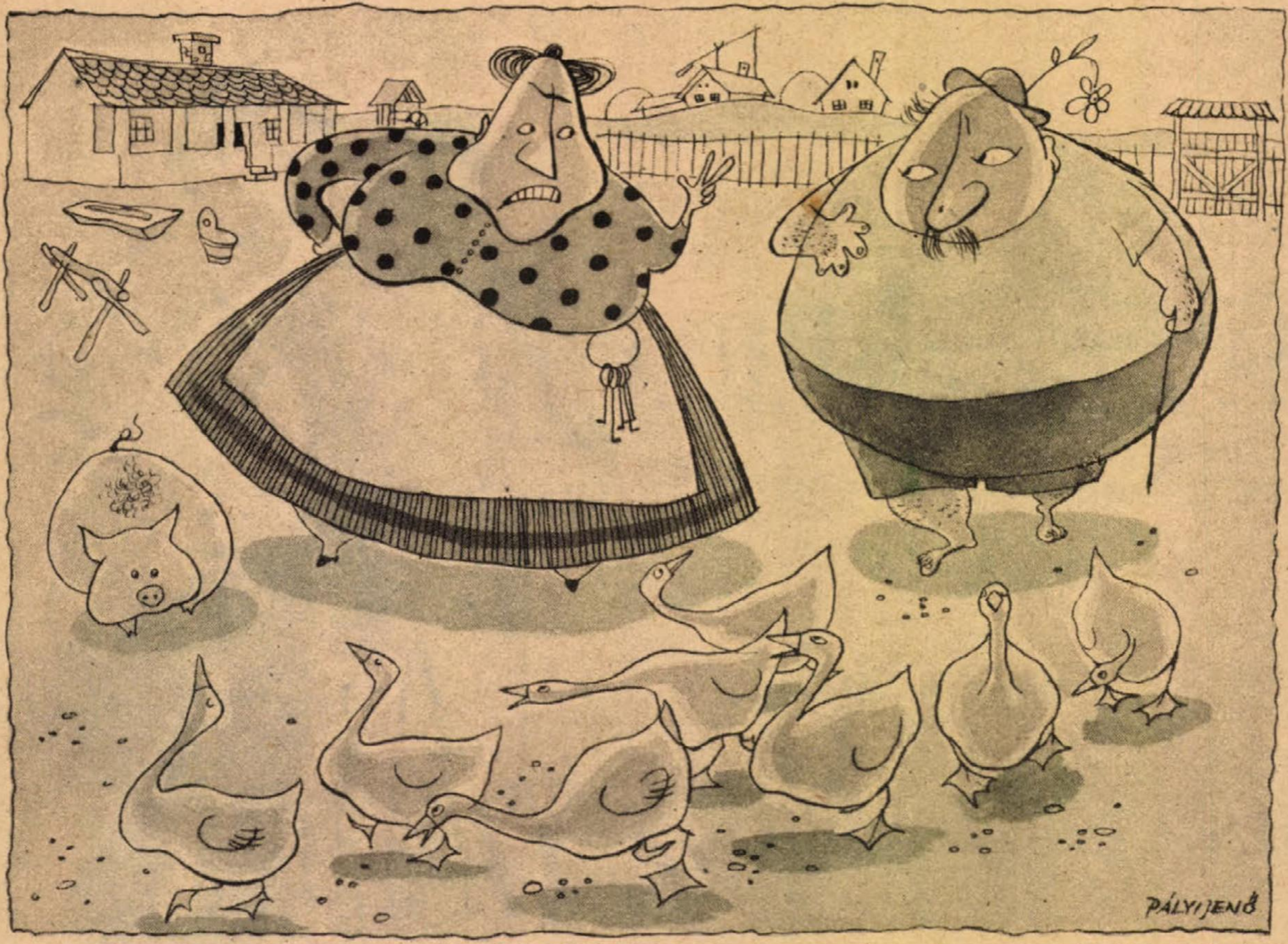

Zsíros János: A fene azt a Pistát! Mérnöknek megy, pedig ha nálam marad, élete végéig őrizhette volna a libáimat.

Casablancában jobban tudják...

Tegnap este 9 órakor Frucsák majdnem fellökött az utcán.

— Hová rohansz? — kérdeztem.

— Tíz perc mulva kezdődik, — lihegte — addig otthon kell lennem.

— Mi kezdődik? — kérdeztem tőle a villamoson, amelyre közben felugrottunk.

— Az adás! Kopogás, fütty, újra kopogás és a 79-es hullámhosszon Addisz-Abeba jelentkezik. Te, hogy ott milyen magyar szpiker van!! Tegnap bemondta, hogy ma megszűnik a villamosközlekedés Budapesten.

— De hiszen most is villamoson utazunk!

— Ejnye, de szőrszálhasogató vagy! Legfeljebb 48 órával téved hetett. Márciusban is bemondta, hogy a Margit-hídon csak útlevéllel lehet átmenni.

— Elhitted ezt a marhaságot?

— Csak taktikából halasztották el június elejére.

— Ezt az addisz-abebai dolgot nem valami lipótmezei négustól hallottad?

— Ugyan kérlek! Casablanca is bemondta.

— Azt is hallgatod?

— Na hallod? Van ott egy Zalafalvy nevű szpiker, aki annak idején az SS-nél az őrnagyi rangig vitte. Tegnap bejelentette, hogy Magyarországon megszűnik a mustár és mindenki idejében lássa el magát vele.

— Vettél?

— Egy egész hordóval! Mustárral el vagyok látva. Csak a bucival lesz baj. Mától kezdve jegyre adják.

Közben leszálltunk a villamosról és egy pékkirakat előtt mentünk el. Tele volt hófehér süteménnyel. Buci sehol.

— Látod ezt? — kérdeztem.

— Te menthetetlen vagy, — nevetett. — Hiszen te sokkal jobban hiszel tulajdon két szemednek, mint a casablancai szpikernek!...

Elvesztettem türelmemet és úgy pofonvágtam, hogy két foga kiesett.

Csodálkozva nézett rám és ijedten kérdezte:

— Te pofonvágtál? Hiszen ez fáj!

— Lehetetlen! Ez nem fáj!

— Én érzem! — és sírva tapogatta az arcát.

— Lehetetlen, — ismételtem határozottan, — tegnap hallottam a santiagoi rádió magyar szpikerétől, hogy az ilyesmi nem fáj. Remélem jobban hiszel a santiagoi szpikernek, mint a saját érzéseidnek?

(sti)

A karikaturista „önkritikája"

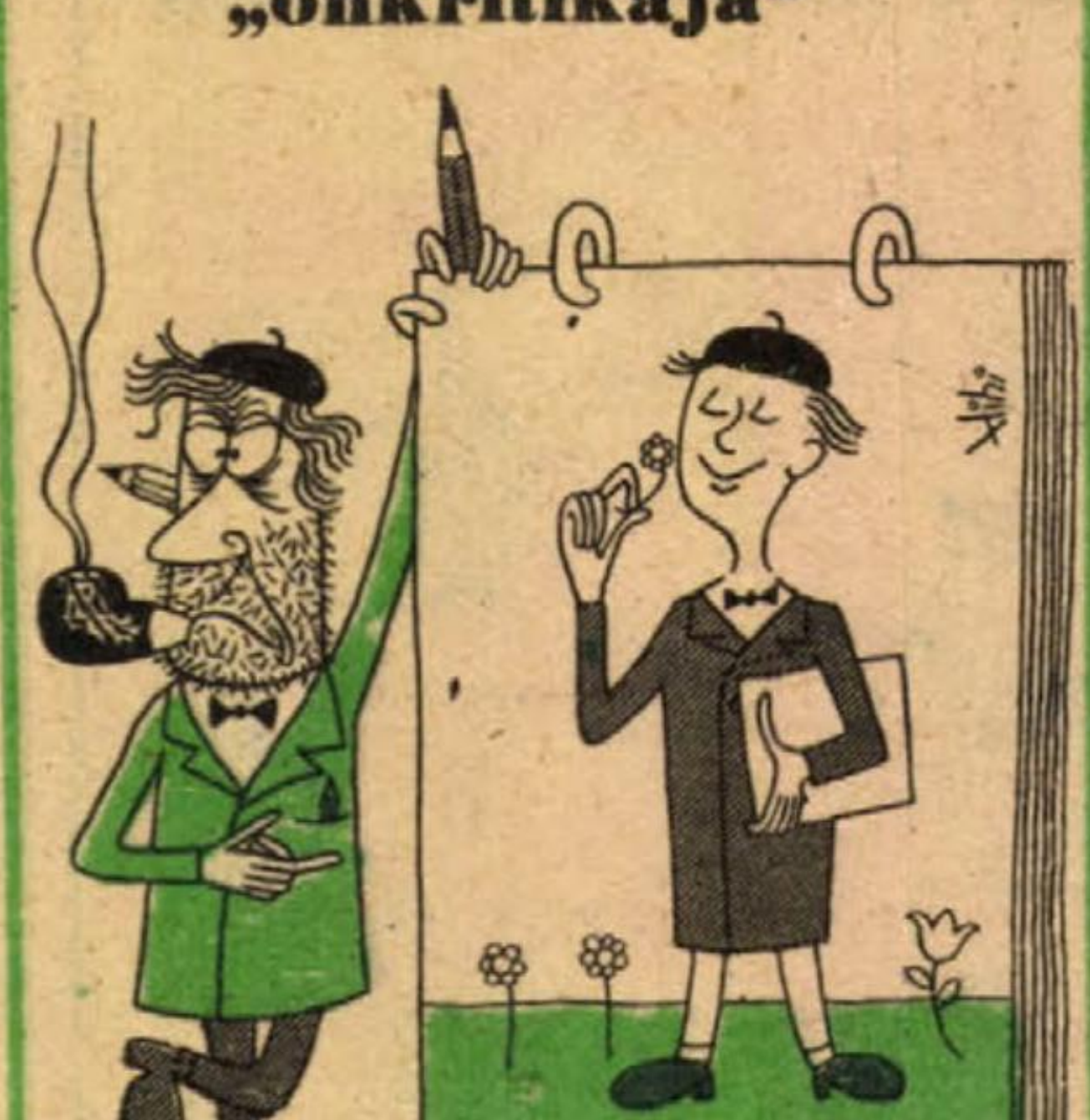

Ravasz kutyatulajdonos

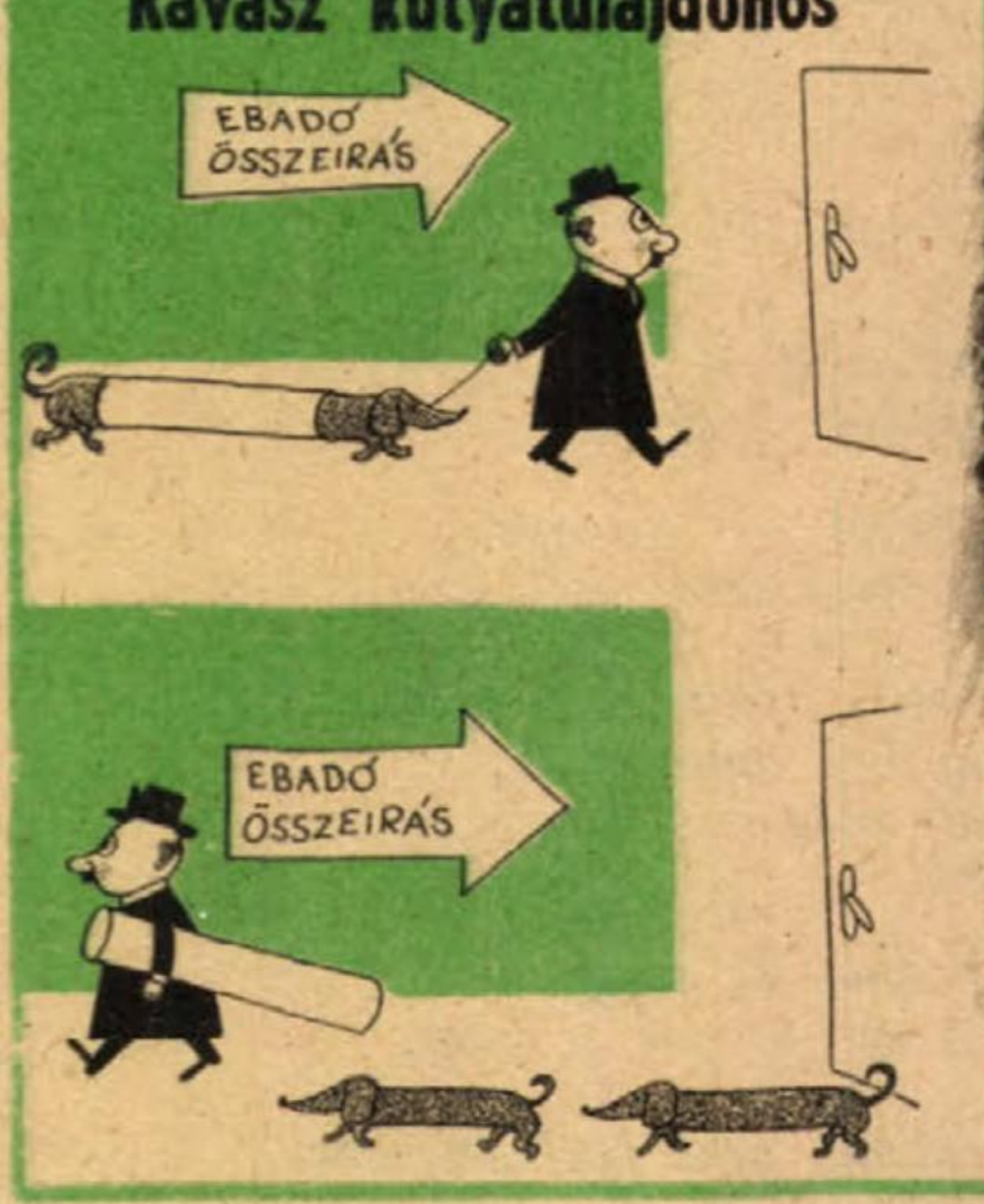

Könyvnap előtt

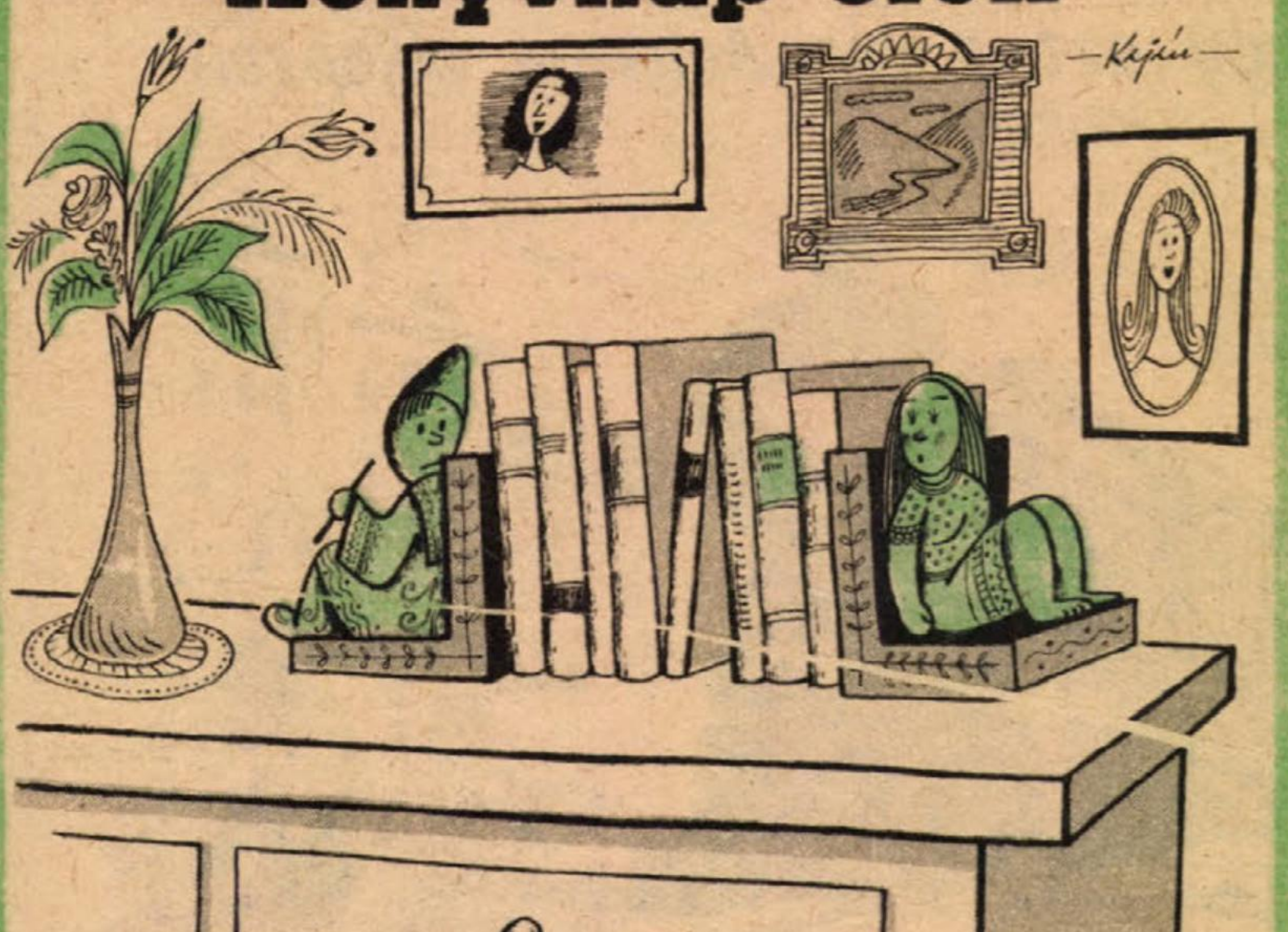

A fiú-kerámia: No Mariska, jön a könyvnap, megint messze kerülök tőled...

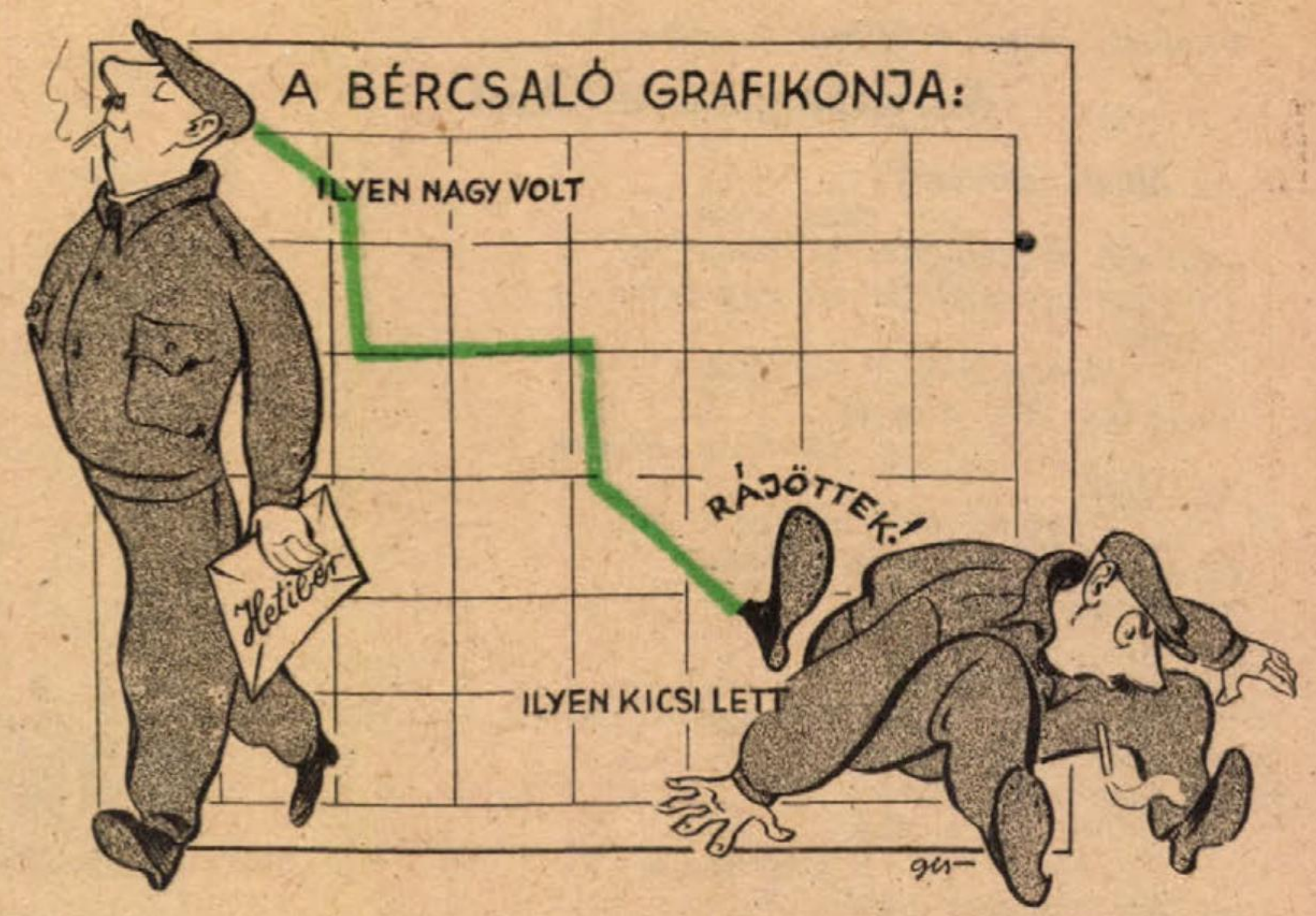

Akacsa

Poe után szabadon

Itt történt ez, Budapesten, illatos szép május esten,
Ott ültem a rádiónál, mely Beethovent intonált,
Megcsavarom: ropog-recseg, dirmeg-dörmög, locsog, fecseg,
És pofázik dérrel-durral, úgy hogy szinte imponált,
Amerika hangja lesz ez, bólintottam csendesen,
Az lesz, egyéb semmisem.

Alighogy kimondtam eztet — emlékezve szívem reszket —
Egy madár szállt a szobámba, félelmetes nagy madár,
De nem holló, sem csizecske, senem strucc, se füsti fecske,
Se szarka, se búbosvöcsök, senem lúd, se papagáj:
Kacsa volt az s sárga csőre, melyben nem volt semmi báj,
Úgy járt, mint a kacsaszáj.

Égnek áll a tolla, szőre s mint motolla jár a csőre,
Hápog, gágog, kotkodácsol, turbékol és mekeg is:
„Háp-háború! Atombomba! Kitaposom beled nyomba',
Ha nem tetszik, ráhágok én a füledre neked is!"
„Mikor fogod már be csőröd?" — kérdeztem meg csendesen.
Szólt a kacsa: „Sohasem."

És vijjogva tovább hápog: „Szitok, átok, fujok rátok,
Uszítok és búsítok én szabályosan, rendesen,
Replikázok és vitázok, pofázok és magyarázok,
Győzöm szusszal, nem lankadok, nem kókkadok sohasem.
„S azt is mondd meg, ki hisz néked?" — kérdeztem én csendesen.
Felzokogott: „Senkisem..."

GERGELY MIKLÓS

Megfelelő ütést — a megfelelő helyre

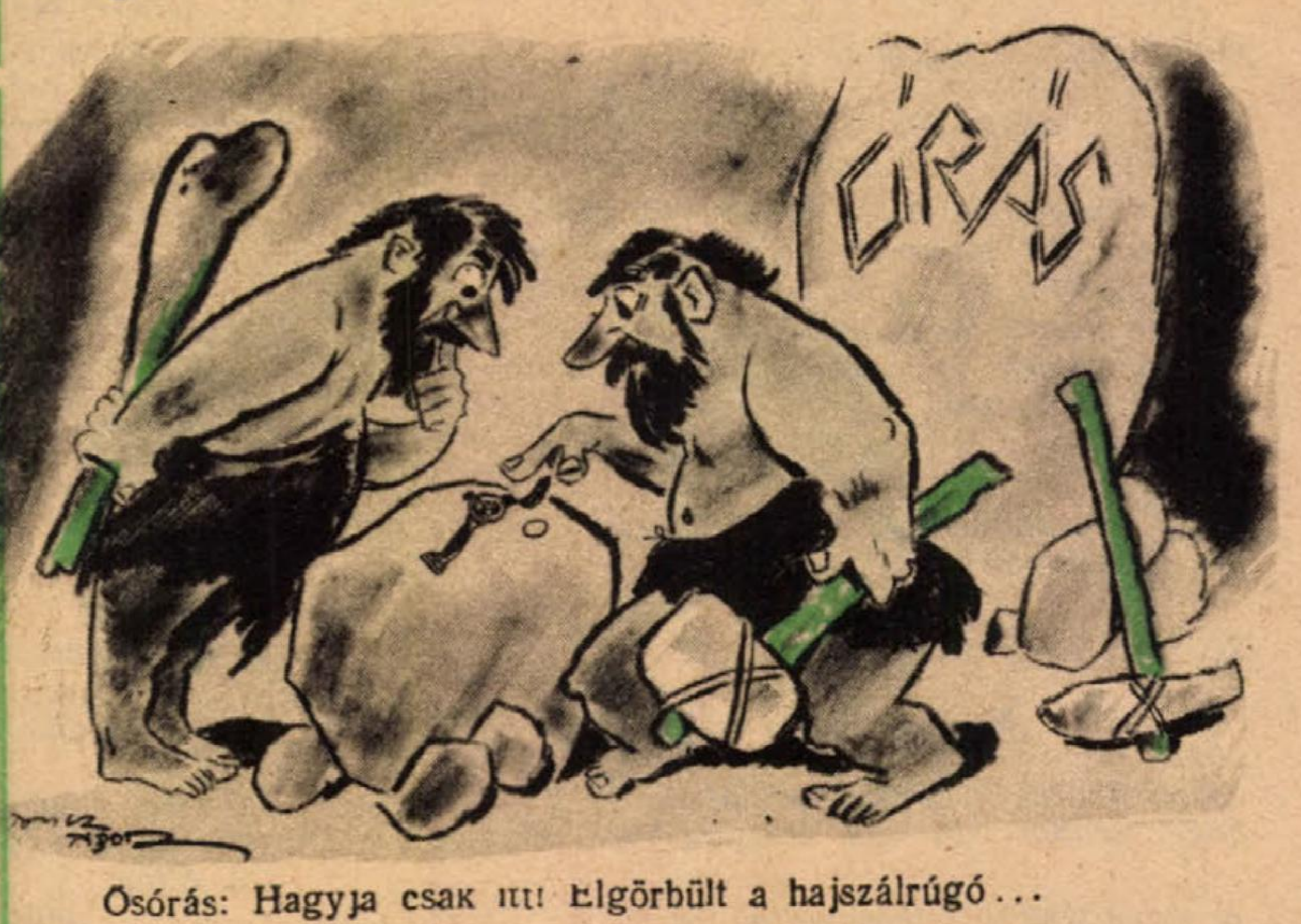

Ősórás: Hagyja csak itt! Elgörbült a hajszálrúgó...

Mozdonyvezető sztrájk Amerikában

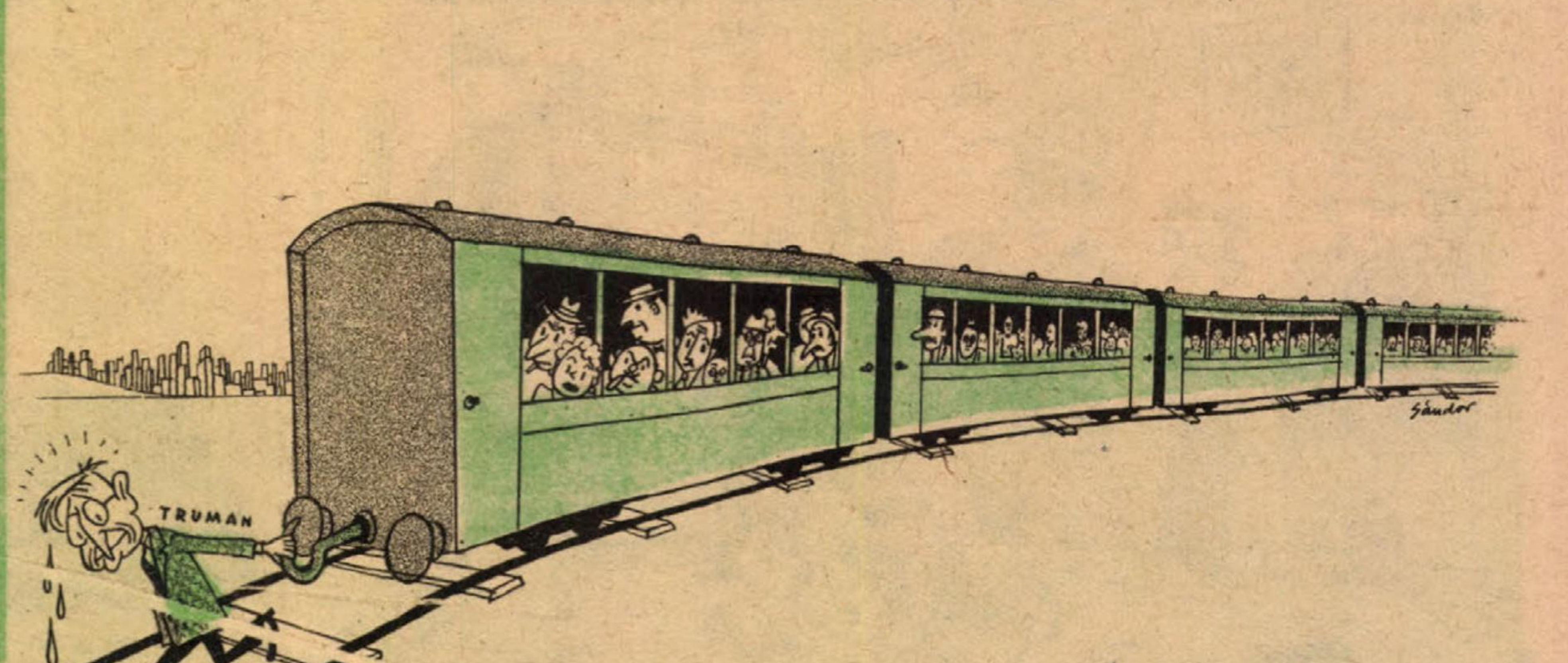

Truman: Hiába, a vonathúzás sem megy. Megint kiderült egy dologról, hogy nem tudom csinálni...

A párbaj

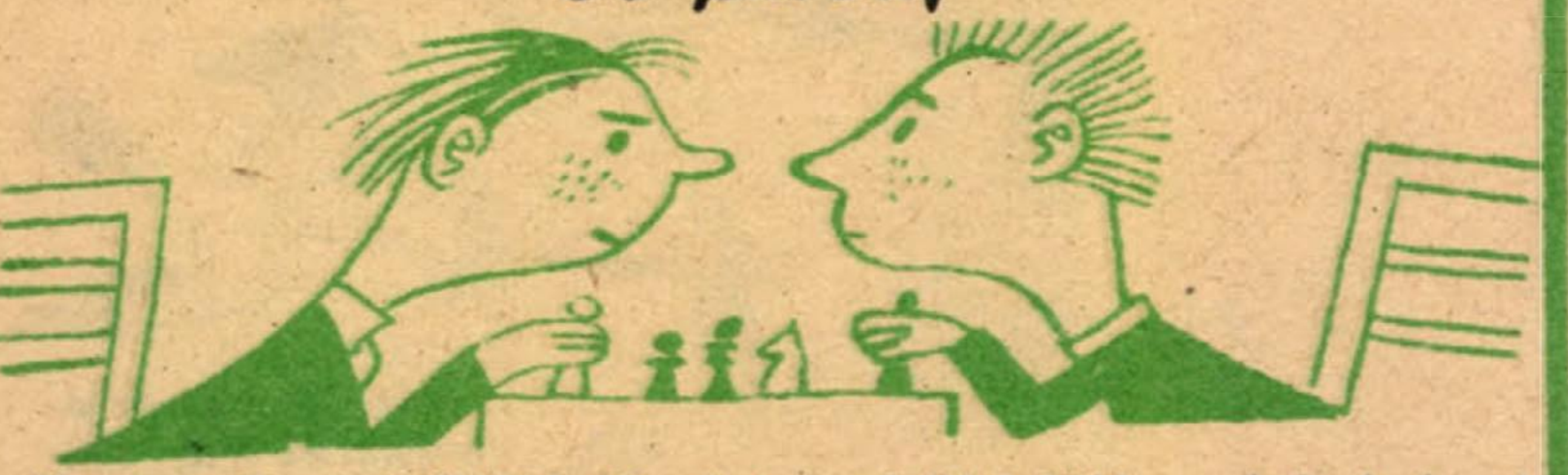

Kerekes Gyuri testi-lelki jóbarátom. Egy osztályba járunk, egy padban ülünk, azelőtt együtt rugdaltuk a rongylabdát s most, hogy már lehiggadtunk, együtt sakkozunk. Sokat hallottam olyan emberekről, akik egészen belehabarodtak a sakkba, akik képesek naponta hét-nyolc órát is sakkozni. Nevetséges! Kerekes Gyuri meg én naponta három-négy órát játszunk, ez nem sok és nem is kevés, így helyes.

Igy éltünk, éldegéltünk, megosztva időnket a sakk és a tanulás között.

Azonban megérkezett a tavasz, a fák rügyezni kezdtek és én igen erős lelki közösséget kezdtem érezni a koromfeketehajú, bogárfeketeszemű Margitkával, aki ugyancsak a mi iskolánkba járt. Egyideig vívódtam magammal, de aztán kiöntöttem a szívemet Kerekes Gyurinak. Amikor befejeztem a kiöntést, elfehéredett és csak ennyit mondott:

— Margitkába én is szerelmes vagyok, csak szégyeltem bevallani.

Megdöbbentett a dolog. Tehát egyikünknek félre kell állnia. Mivel a világtörténelemben már többízben előfordult, hogy két jóbarát ugyanabba a nőbe volt szerelmes, a félreállásnak egész sereg módja volt előttünk ismeretes. Szép nyugodtan megbeszéltük a dolgot. Megverekedni nem fogunk, ezt nyomban elhatároztuk. Sorsot húzzunk? Amerikai párbaj? Szinte egyszerre nevettük el magunkat. Egy golyó fehérsége, illetve feketesége döntsön köztünk egy ilyen komoly ügyben? Ez valahogy roppant ostobának tűnt. Margitkát, az angyali Margitkát kisorsolni?! Inkább meghalunk, de ezt nem tesszük.

Hát akkor mit csináljunk?

Az én agyamban született meg az ötlet.

— Sakkmérkőzést vívunk.

Kézenfekvő! Hogy ez hamarabb nem jutott eszünkbe! Ajánlatomat Kerekes Gyuri azonnal elfogadta. Színhelyül iskolánk kultúrtermét, időpontnak pedig másnap délutáni félhárom órát választottuk. Szabályok: 1. §. Csalni nem szabad. 2. §. Mindegyikünk egy-egy segédet hozhat magának bíróul.

Másnap pontosan megjelentünk segédeinkkel egyetemben és félhárom óra után néhány perccel elkezdődött a mérkőzés.

A sorsolás nekem kedvezett, én voltam a világos. Halálos csend volt. Király-gyalog megnyitásomra ellenfelem a sziciliai védelmet választotta. Az első nyolc lépés az elmélet szerint folyt le. Egyikünk sem mert kockáztatni, túl nagy volt hozzá a tét. Ő hirtelen erős támadást intézett a vezérszárnyon. A támadást ugyan sikerült kivédenem, de egy gyalogomat elvesztettem. Ez a tizenhetedik lépésem volt. Iszonyú harc indult meg közöttünk. Emberfeletti erőmegfeszítéssel küzdöttem. A sakktáblán kívül megszűnt számomra a világ. A harmincnyolcadik lépésben végre nagynehezen sikerült visszanyernem a gyalogot. Letörültem arcomról a verejtéket és újult erővel kezdtem harcolni. Már félöt volt. Ezután egyikünk se ment semmire. A figurákat lassanként lecseréltük, hogy mindkettőnknek csak a királya és három-három gyalogja maradt. Kezdetét vette az idegölő végjáték. És ekkor, az egyik leglélektanibb pillanatban, felpattant az ajtó és belibegett rajta Margitka. Megállt az asztal előtt és akkorát nevetett, hogy beleremegtek a sakkfigurák.

— Két ilyen csodabogarat, mint ti vagytok! — csilingelte. — Hogy lehet ilyen gyönyörű időben a szobában sakkozni?! Gyertek le inkább az udvarra röplabdázni, úgyis kevesen vagyunk.

Ezzel a bábukat leseperte a tábláról és kiszaladt a teremből.

Egymásra meredtünk.

A csendet csak néhány erős tüsszentés törte meg. Ugyanis meghűlt bennem a vér és most az tüsszögött. Gyuri is szörnyű állapotban volt. Egy csodálatos végjátékot összedöntve látni az imádott kéz által iszonyú látvány! Pompéji pusztulása susztermatt ehhez képest. A figurákat gépiesen visszarakosgattuk a helyükre, de a sakkozásról már szó sem lehetett. Mindketten úgy éreztük magunkat, mint akiknek belegázoltak a lelkükbe. Egyideig még szótlanul ültünk, majd Kerekes Gyuri felállt és megtört hangon döntetlenre kínálta a játszmát.

Habozás nélkül elfogadtam.

Fényes István

Kétféle CSÖKKENTÉS

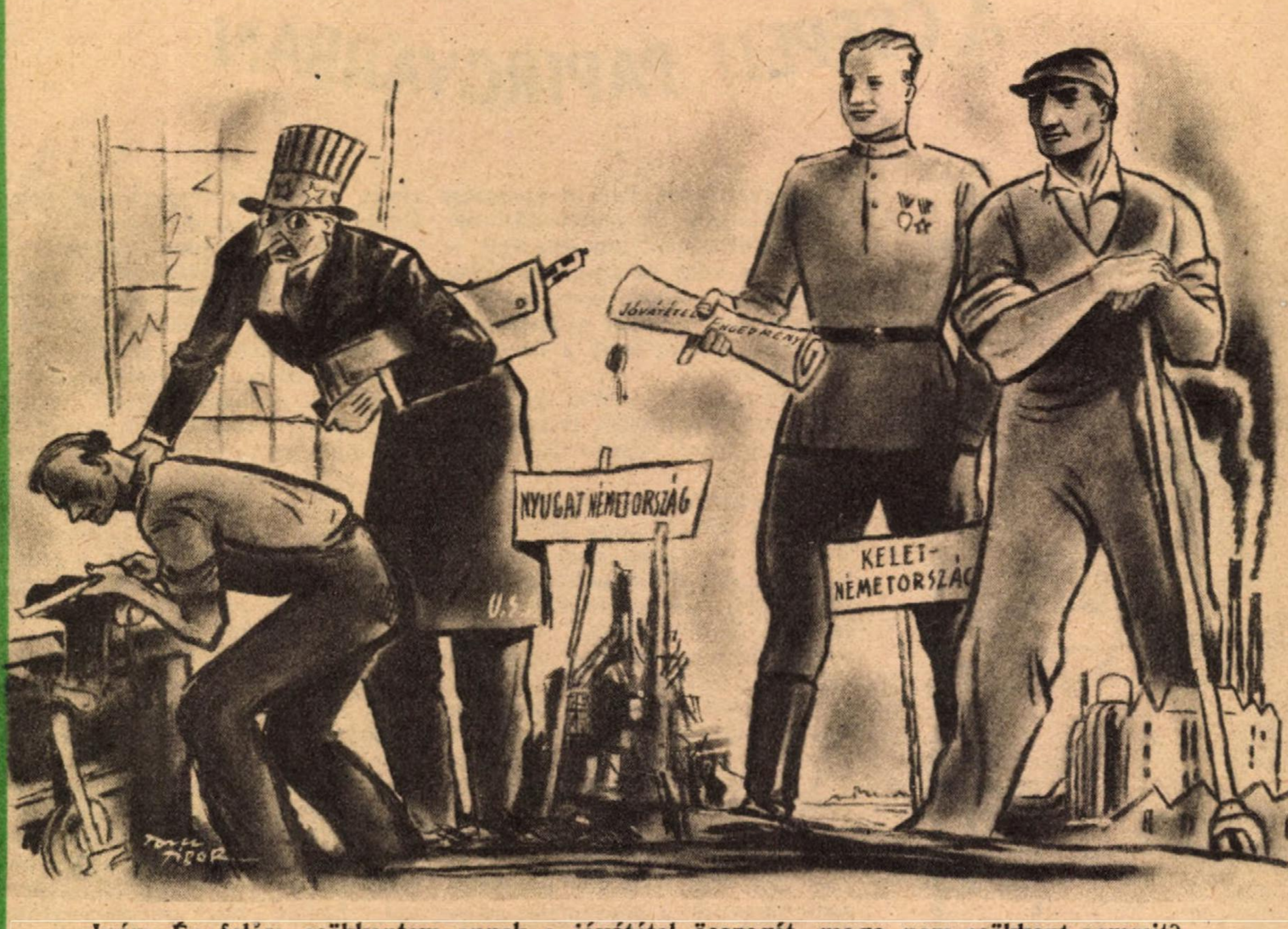

Iván: Én felére csökkentem ennek a jóvátétel összegét, maga nem csökkent semmit?
Uncle Sam: Dehogynem, én felére csökkentem ennek az életszínvonalát.

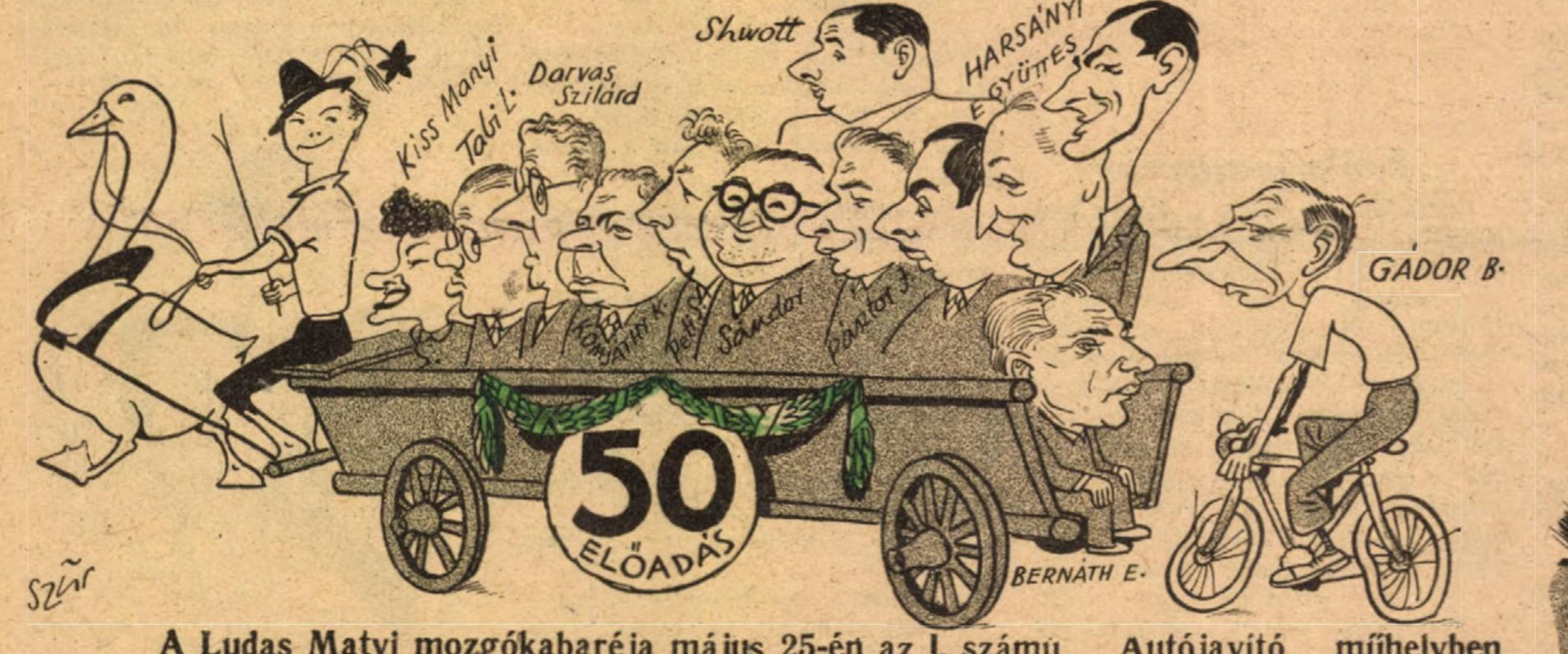

A Ludas Matyi mozgókabaréja május 25-én az I. számú Autójavító műhelyben fogja szórakoztatni az üzem dolgozóit. Mozgókabarénknak ez lesz az 50-ik előadása. Eddigi útunkon teremtek kritikák és babérok is bőven, de nem fogunk megpihenni babérainkon: szorgalmas libánk tovább húzza kordénkat új állomások felé.

Vonaton

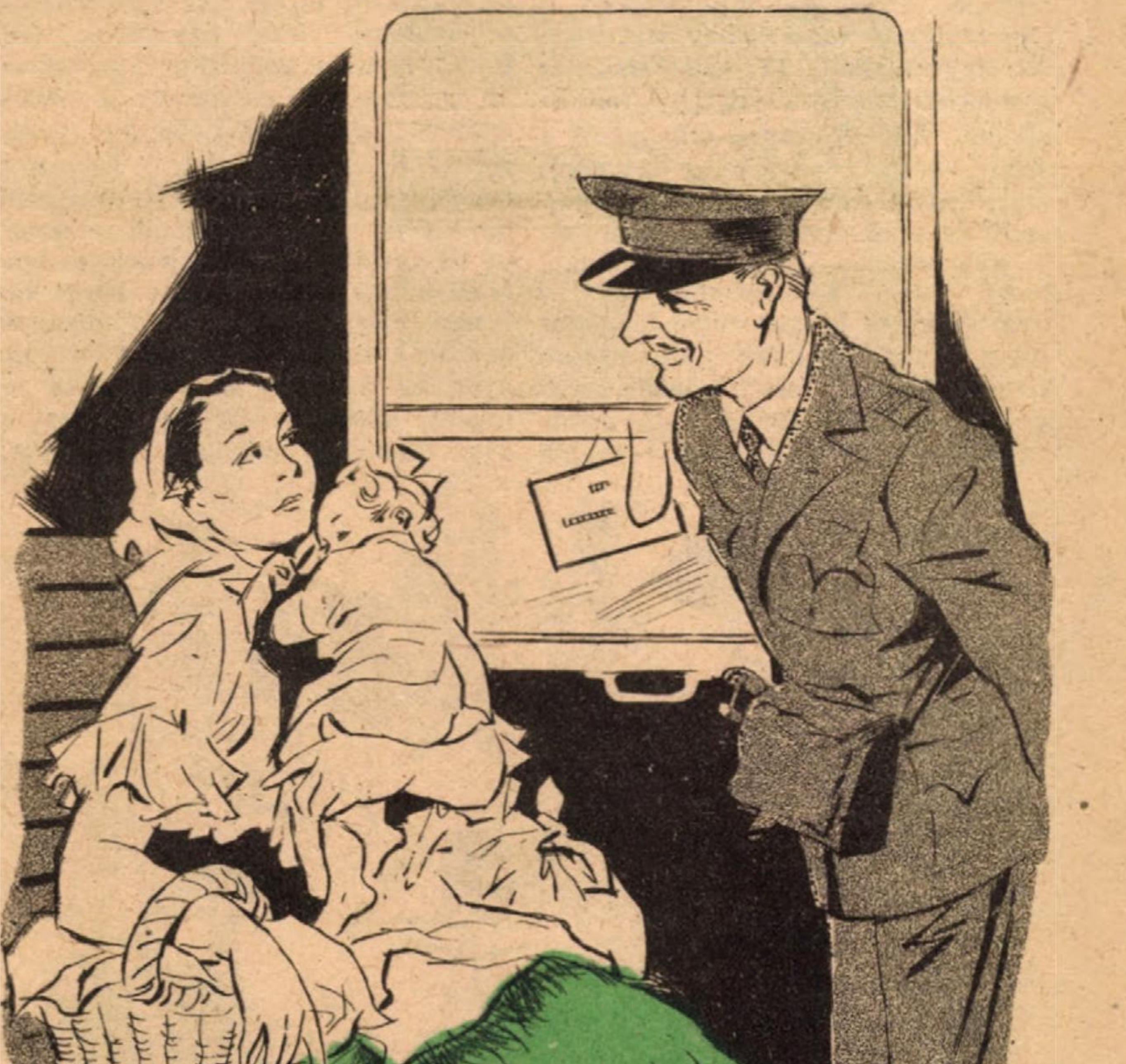

— Hányadik állomás még Lovasberény?
— Az állomás a második, a gépállomása a háromszázadik.

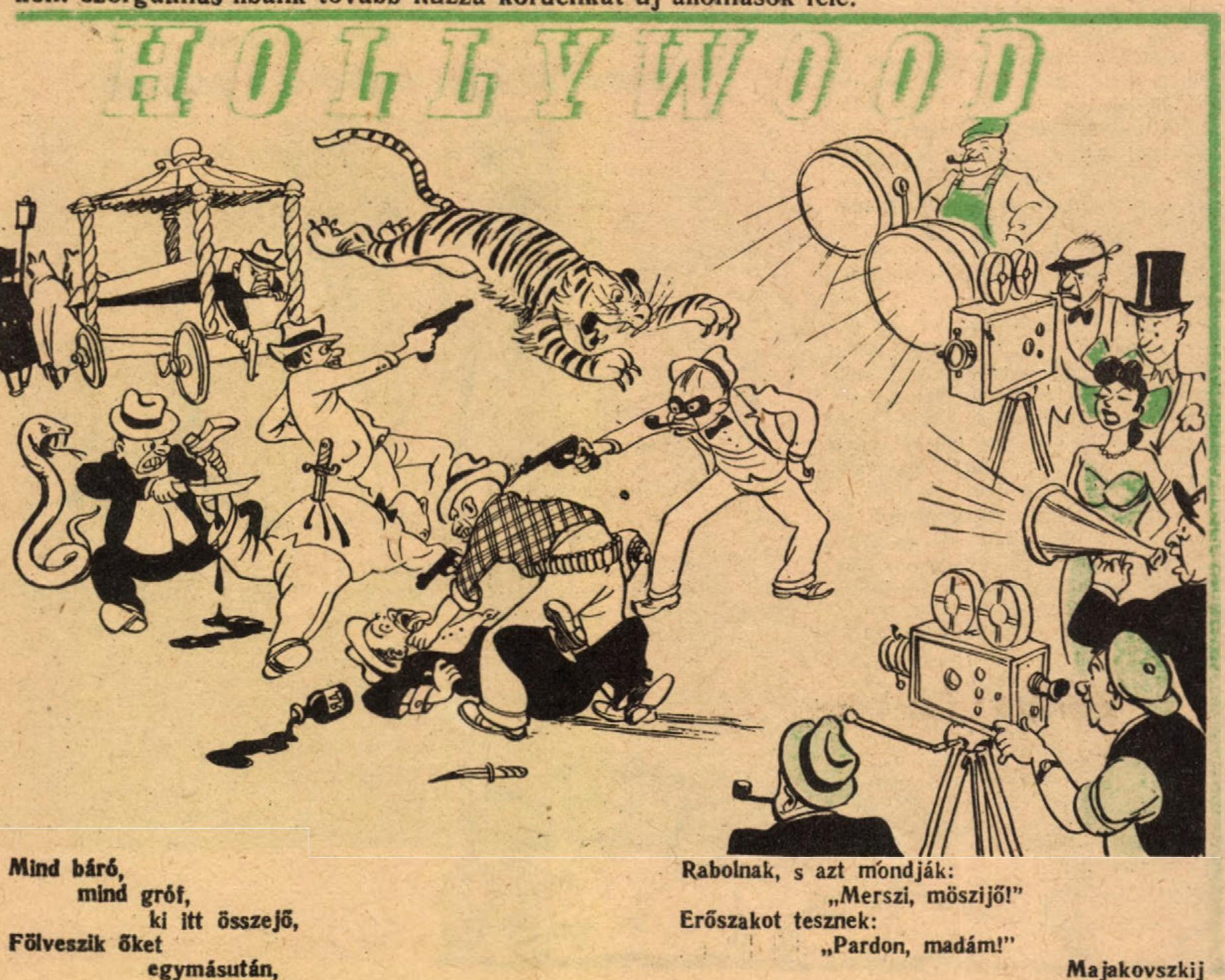

Mind báró,
mind gróf,
ki itt összejő,
Fölveszik őket
egymásután,

Rabolnak, s azt mondják:
„Merszi, möszijő!"
Erőszakot tesznek:
„Pardon, madám!"

Majakovszkij

Krokodil (Moszkva)

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

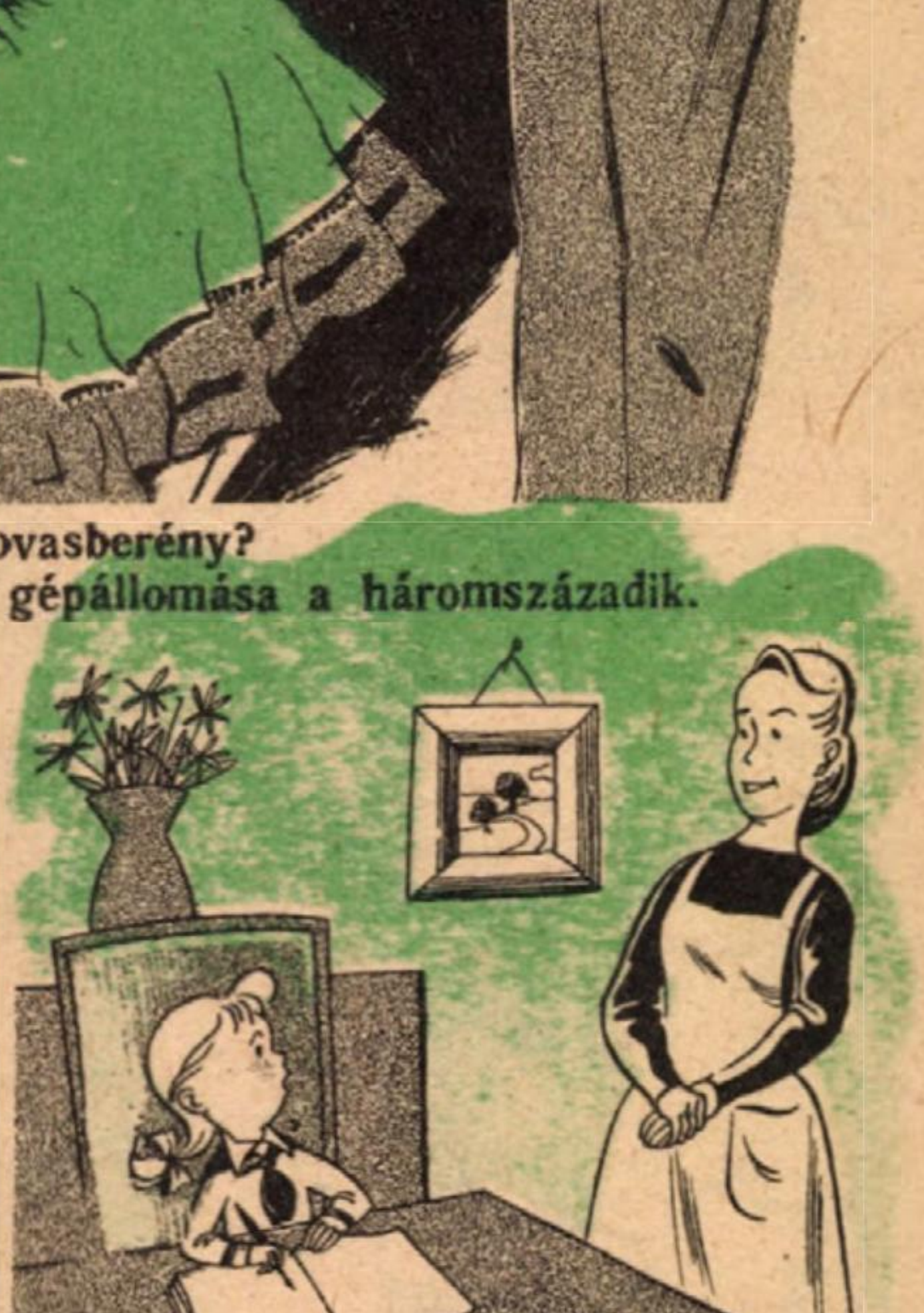

— Anyukám, kihívlak párosversenyre! Én selejtmentesen írom meg a leckémet, te pedig selejtmentesen főzöl és nem csinálsz többé spenótot.

Ludas Matyi A CSEPELI PAPIRGYÁRBAN

Megtanultuk a papírgyártást

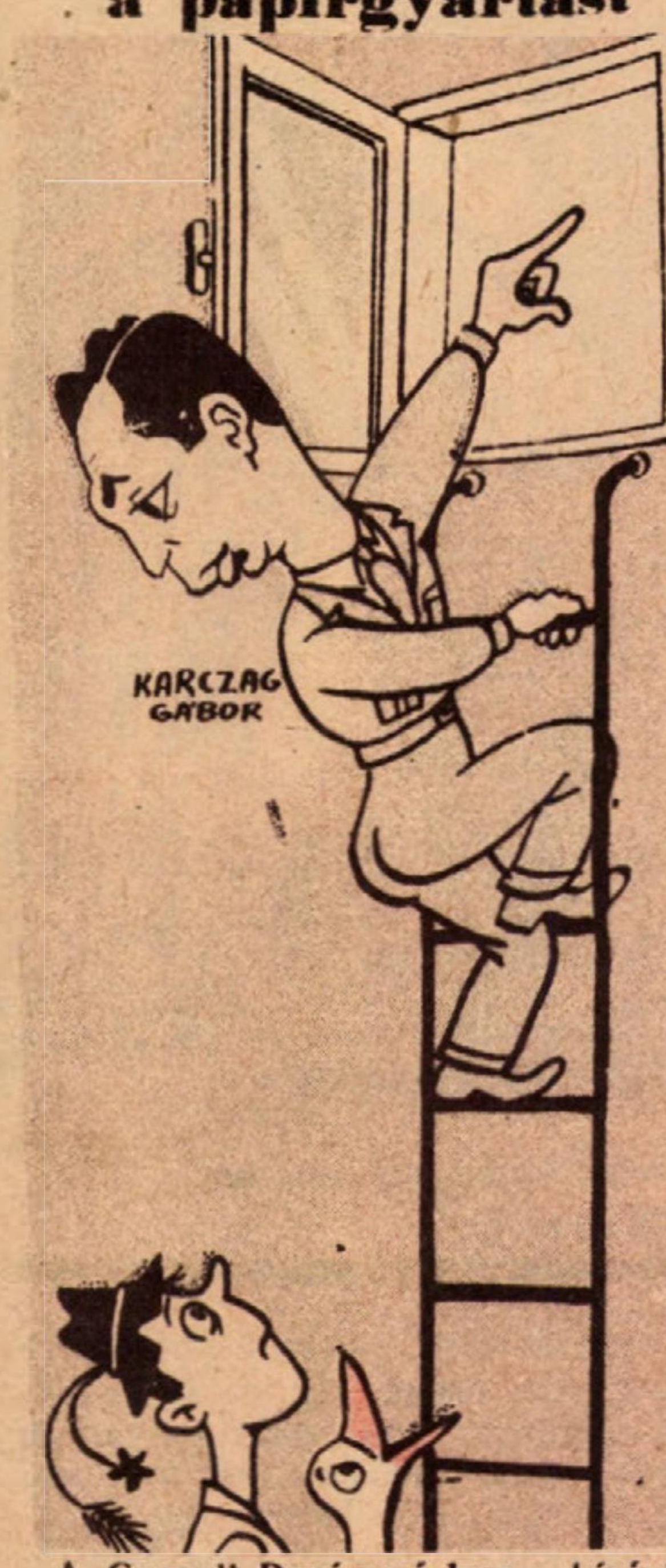

A Csepeli Papírgyárban a kísérőknek egészen új fajtájával ismerkedtünk meg: a szenvedélyes kísérővel. Ennek az elvtársnak lobogó tekintetében már az első pillanatban felismerhető volt a lázas ambició, hogy minket a gyártás összes titkaival megismertessen. Türelmetlenül dobogva várta, hogy befejezzük a pártirodán a beszélgetést, s míg mi a termelés kérdéseiről faggatóztunk, ő alig leplezett belső remegéssel hívta fel figyelmünket az üzemlátogatás gyakorlati részének végtelen fontosságára. Amikor végre elhangzott a jelszó, hogy „gyerünk az üzembe", kísérő elvtársunk vad iramban nekieredt és a következő pillanatban már a gyárudvaron gyüjtött bennünket maga köré. Kijelentette, hogy a gyárlátogatás ütemét rövid időnkhöz fogja szabni, megnézte az óráját, röviden kalkulált, majd közölte pedagógiai módszerét. Olybá fogja venni, mintha mi egyáltalán nem értenénk a papírgyártáshoz. Ez a megjegyzése kissé sértő volt, de végtelenül találó.

— Mindenekelőtt tudnotok kell, — mondta — hogy ez a párszáz vagon fa, amit itt láttok, nem tüzelésre szolgál, hanem ebből gyártják a papírt. Első feladat, hogy a farostokat fel kell tárni...

— Világos — mondtuk kissé sértődötten — ezt minden gyerek tudja. Ha a farostokat nem tárnák fel, hová jutnánk...

— Namármost, — folytatta lelkesen — a feltárás vagy kémiai úton történik, maratással, vagy mechanikai úton, őrléssel, csiszolással. Előbbiből lesz a celulóze, utóbbiból a facsiszolat. Mindenekelőtt... — a mondatot már egy hatalmas, vízzel telt medence partján folytatta, ahová időközben elsuhantunk — a fát beáztatjuk, megduzzasztjuk, innen kerül tovább az őrlőbe vagy a kémiába.

A kémiai üzemet éppen javították, ezért kísérőnk azt javasolta, hogy azon csak éppen szaladjunk végig. Kiderült, hogy ezt szószerint kell érteni. Hatalmas termeken száguldoztunk keresztül, a négyemelet magas kazánok láttán először alulról hüledeztünk, majd felülről a negyedik emeletről. Pillanatok alatt felcsörtettünk az ötödikre is, ahol egy kis vas létrán ügyesen felkúszva megtekintettük a gyár látképét, a töméntelen farakást, a derítőket, szivattyútelepet, amely körülbelül annyi vizet szolgáltat a papírgyártás céljaira, mint amennyi egész Nagybudapest vízszükséglete.

— Most átugrunk az őrlőbe, — szólt kísérőnk órájára pillantva, de szerencsénkre nem az ötödik emeletről ugrottunk át, hanem előbb lementünk a földszintre. Láttuk a hatalmas norvég bazaltból készült köszörűkő kolosszust, amely pompás étvággyal eszi a fahasábokat, apróra szétrágja és kiköpi. Az apró falatok a rázuhogó vízzel egyesülve, mint forrón gőzölgő papírfolyam zúdulnak át a földalatti csatornán a másik épületbe, ahol egy furfangos gépezet az egészet felhajtja a harmadik emeletre. Ide hajtott fel kísérőnk bennünket is, az ú. n. hollandi terembe, itt végigcikáztunk a terjedelmes hollandi kádak között, ahol a pépes folyadék már bizonyos vegyi anyagok hozzáadásával, recept szerint fortyog.

— Ez a terem a gyár szíve — mondta kísérőnk. Itt dől el, hogy a kész tésztából mákos-, diós- vagy almás rétes lesz e. (A túróst nem említette, pedig az a legjobb.)

Néhány perc mulva, ünnepélyes előkészítés után, beléptünk a nagy gépterembe. Egy emelvényen állva néztük végig a hatalmas, száz méter hosszú, ziháló, sistergő gépóriást. Kísérőnk széles gesztussal mutatott lefelé: „Itt születik a papír" mondotta szinte kevélyen a büszkeségtől.

Végigmentünk a roppant gép mellett, amely egyetlen célt szolgál, hogy a végigfutó folyékony papírból kinyomja, kiszitálja, elpárologtassa a vizet. Elvtársunk most már a szenvedély tetőfokán magyarázott. Izgatottan szaladt oda-vissza a százméteres gép oldalán s mi persze utána. Benéztünk a hengerek közé, alákucskáltunk a szitáknak, tapogattunk, szagoltunk, észleltünk. A zuhogó papírszalag szembefröccsentett nem egyszer, de mit tesz az. Csak papír. Végre eljött a pillanat, amikor megpillanthattuk a gépmonstrum végén a vashengerekbe feltekert mákosrétest: precizebben egy 3.500 kilogram súlyú rotációs papírgöngyöleget. Ezután még megtekintettük gyorsan a vágó, csomagoló és kontrolláló osztályokat, mindenütt szakítottunk időt arra is, hogy beszélgessünk és rajzolgassunk hivatásunk szerint, — míg végül, újra az udvaron, kísérőnk diadalmasan mutatott az órájára: „Az idő letelt s ti tudjátok, hogyan készül a papír."

Igen, tudjuk. Tanulságos dolog ez. Gigászi nagy munka eredménye az a türelmes szelid fehér papír, amelyre most is írok. Gondoljuk meg jól, kartársak, mielőtt valami szamárságot írunk le rá.

Gádor Béla

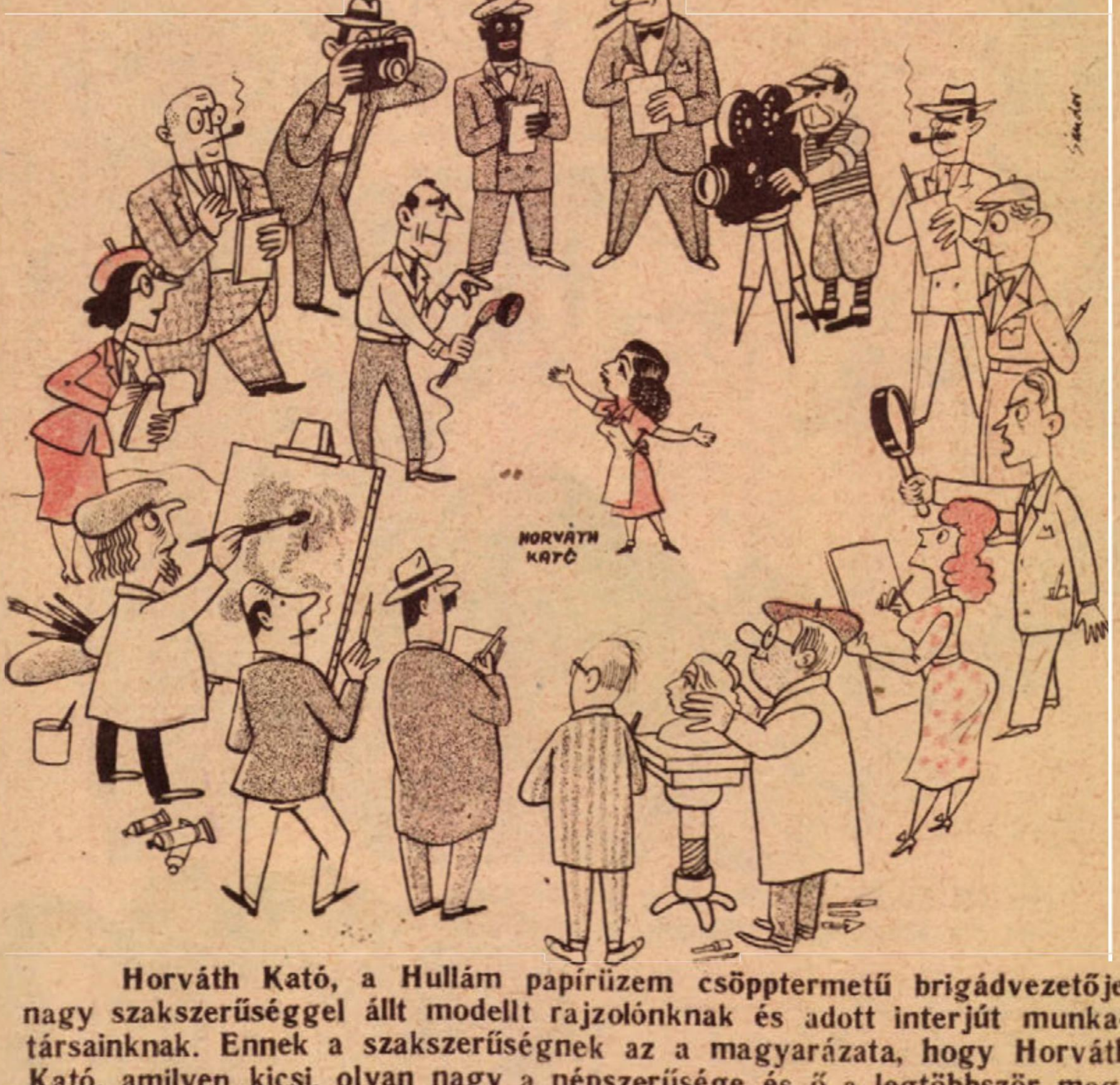

Horváth Kató, a Hullám papírüzem csöpptermetű brigádvezetője nagy szakszerűséggel állt modellt rajzolónknak és adott interjút munkatársainknak. Ennek a szakszerűségnek az a magyarázata, hogy Horváth Kató, amilyen kicsi, olyan nagy a népszerűsége és ő a legtöbbször meginterjúvolt, lerajzolt, fényképezett, szoborbafaragott brigádvezetője az országnak.

LÁTTUK és HALLOTTUK

Faliújsággyár

Köztudomású, hogy a faliújságok cikkel való megtöltése izgalmas mulatság. Itt a Papírgyárban azonban semmi hasonlót nem tapasztaltunk, sőt szériában, maximális stencilmennyiséget felhasználva készülnek a faliújságok. Majdnem minden harmadik dolgozóra jut egy faliújság és ha nem is sokan olvassák a cikkeket, de legalább ki van akasztva a tábla és rá van írva — hogy Faliújság. Faliújság itt, faliújság ott, faliújság mindenütt, a cikkek nem változnak egyiken sem, a cikkek nem ritkán unalmasak, de ez nem nagy baj, hiszen mint említettük, úgysem sokan olvassák.

A baj nem olyan nagy, mintha mégegyszer akkora lenne, de azt, hogy a faliújságoknak nincs önálló arcuk, egyéniségük bizony már akárhogyan nézzük, mégis csak hibának kell venni. Amikor Szulner elvtársnak, a felelősnek szóváteszem véleményem, megtörten hallgat, helyeselve bólint és útmutatást kér. Én erre utat mutatok és mondom, amit úgyis tud, — hogy mindenki írjon és ne csak ígérgessen, akkor olyan faliújságjai lesznek a gyárnak, hogy a dolgozók szájtátva olvassák.

— Beszélni kell Szulner elvtárs, — állítom, — az írójelöltek konok lelkét gyengéd beszéddel kell megyúrni. Nézze csak meg Szulner elvtárs az én módszerem. Épp itt jön kapóra ez a kellemes külsejű bácsi. Látom a szemém, hogy kedve volna négy-öt faliújságcikket is írni.

Odajön a bácsi, leparolázunk, elmondom kívánságom és bátorítva közlöm vele, hogy mindenről írhat Amiről akar. Az életéről, az öröméről, a bánatáról, stb

— Nincs nekem arra időm, — felel a bácsi, — és szeretne odébbállni.

— Kedves bátyám, — mondom, — csak ekkorkát —. és mutatom neki, hogy mekkorkát.. — Azt a pár sorocskát igazán játék összevágni és alatta díszeleg a neve. Ej, az lesz az igazi fínom dolog ám.

— Nem tudok én ilyesmit csinálni, — hárít el, — hanem a kalapács, az igen, aztat szeretem, mer hogy lenn dolgozom a műhelyben.

Szulner elvtársat, aki vadkörtefanyar arccal hallgatta működésem, azért tovább vígasztalom.

— Na, elvtársam, kedves elvtársam, azért ne csüggedjen, ne adja fel a harcot, lesz ez még jobban is. — Utána részvéttel kezetszorítok vele, gyorsan tovalibbenek, szemem egy pillanatra föltéved egy sokszorosított faliújságpéldányra, nagyot sóhajtok és megyek tovább.

Két gólya beszélget

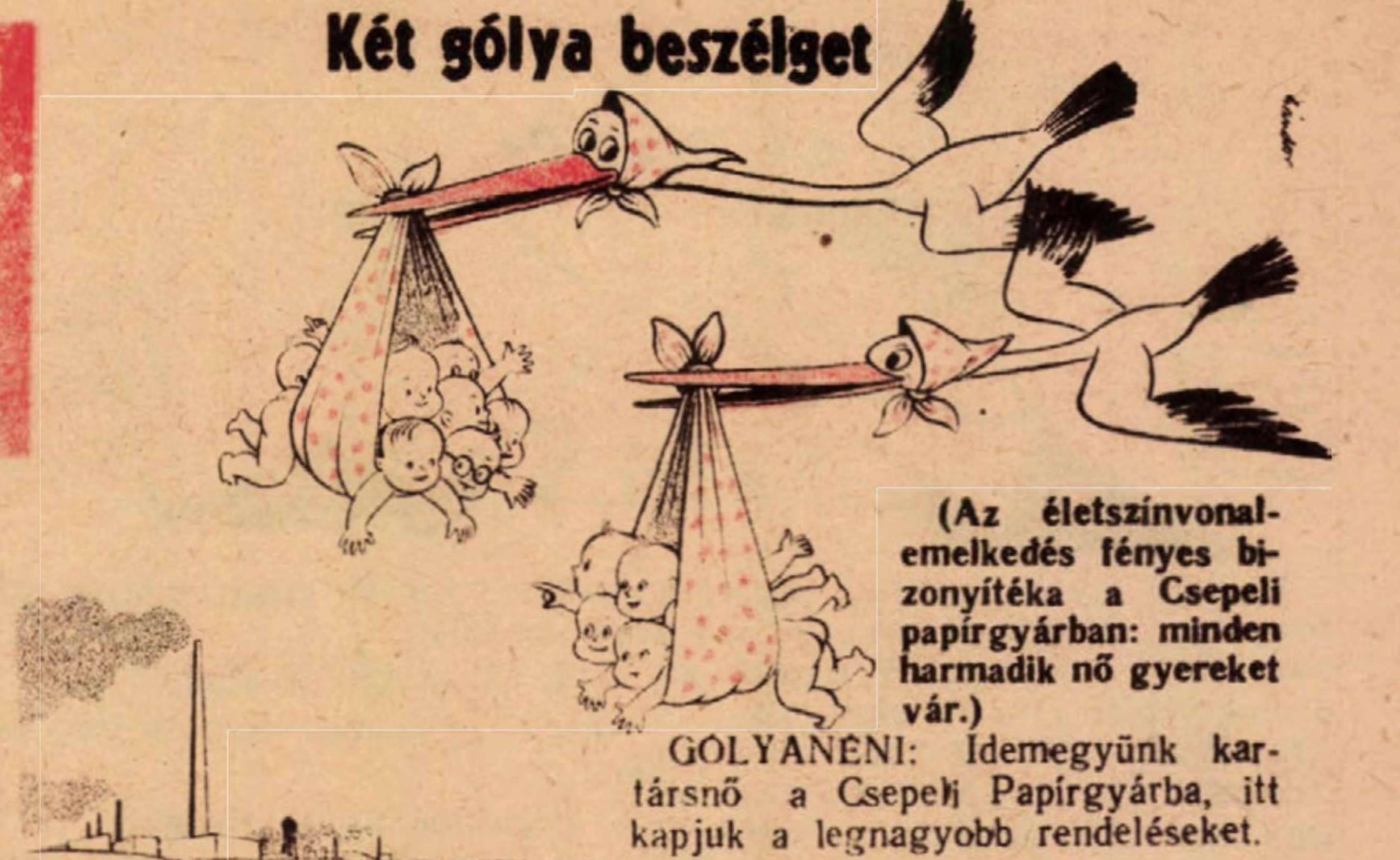

(Az életszínvonal-emelkedés fényes bizonyítéka a Csepeli papírgyárban: minden harmadik nő gyereket vár.)

GÓLYANÉNI: Idemegyünk kartársnő a Csepeli Papírgyárba, itt kapjuk a legnagyobb rendeléseket.

Hány aktív SzIT-tag van?

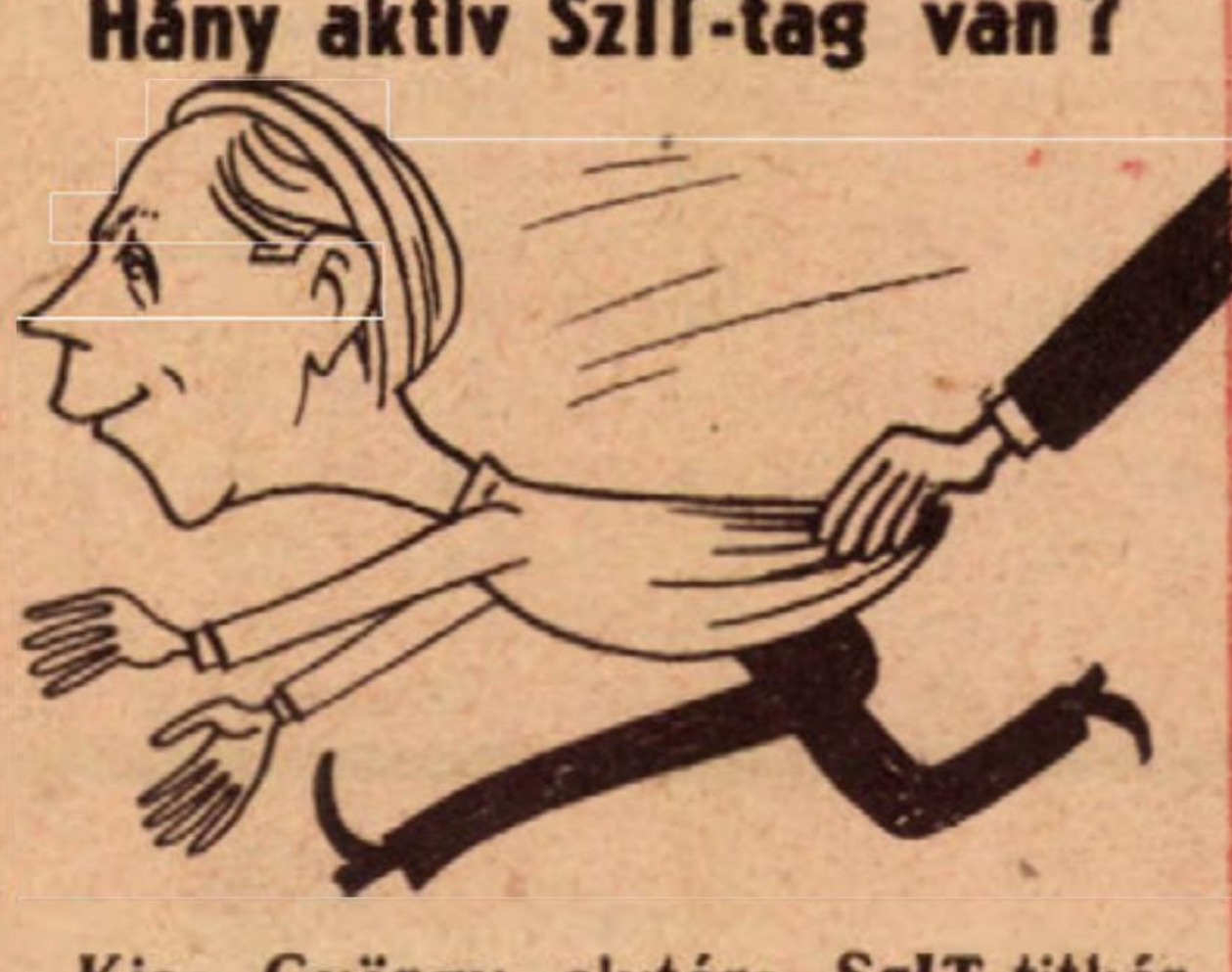

Kiss György elvtárs SzIT-titkárnak elkapom a frakkját és kérdem:

— Mi van az ifikkel, titkár elvtárs? Nincsenek haragban a termeléssel?

Azt mondja, hogy hová gondolok? Nemhogy harag volna, sőt élen járnak az ifik mindenütt.

— Na és a mozgalmi munkában sincs hiba?

— Mi az hogy hiba? Miféle hiba? — kéri ki magának a titkár. — Az ifik a mozgalmi munkában is elöl járnak.

— Név szerint? — érdeklődöm, hadd tudja meg az utókor is.

— Név szerint?... — kérdez vissza.

— Ühüm... — feleltem vissza.

— Hát mindjárt itt van a... itt van a... a hogyishívják...

— Na, na, — biztatom, — név szerint?

— Hát név szerint a a Kósa Gyuri, meg aztán a, meg aztán a Kiss Gabi, és... és...

— Remek, — helyeslek, — ez már kettő.

— Aztán van még a... a... — keményen, hosszasan töpreng a SzIT-titkár, végül rámnéz:

— Kedves elvtárs, muszáj azoknak az aktív ifiknek a mi gyárunkból lenni?

A kénpörkölő

Az üzemben van egy műhely, amelynek a légköri viszonyai nem mindig kellemesek. A gyártási folyamat közben ugyanis némi vegyi anyagok keverednek az egyébként természetes állapotban aromás levegővel. A gyári elvtársak közlése szerint azokat a látogatókat, akik valamilyen oknál fogva kellemetlennek tekintendők, először a kénpörkölő üzembe viszik, ahol hosszasan és kimerítően magyarázzák számukra a kéndioxid hasznos szerepét a papírgyártás körül.

Mi csak annyit akarunk közölni az elvtársakkal, akik nagy szeretettel fogadtak bennünket, hogy az üzemi oldal megjelenése után is tartsanak meg bennünket kellemes emléknek és ha jövőre újra kilátogatunk a gyárba, ne is említsék ezt a kénpörkölő dolgot, mert mi ismerjük a dörgést. Ha pedig ezt mégis megtennék velünk, viszonzásul nem tehetnénk mást, minthogy az öt év óta összegyűlt száz legrosszabb kéziratot olvastatnánk el a kénpörkölőbe invitáló elvtársakkal.

N. S. J.

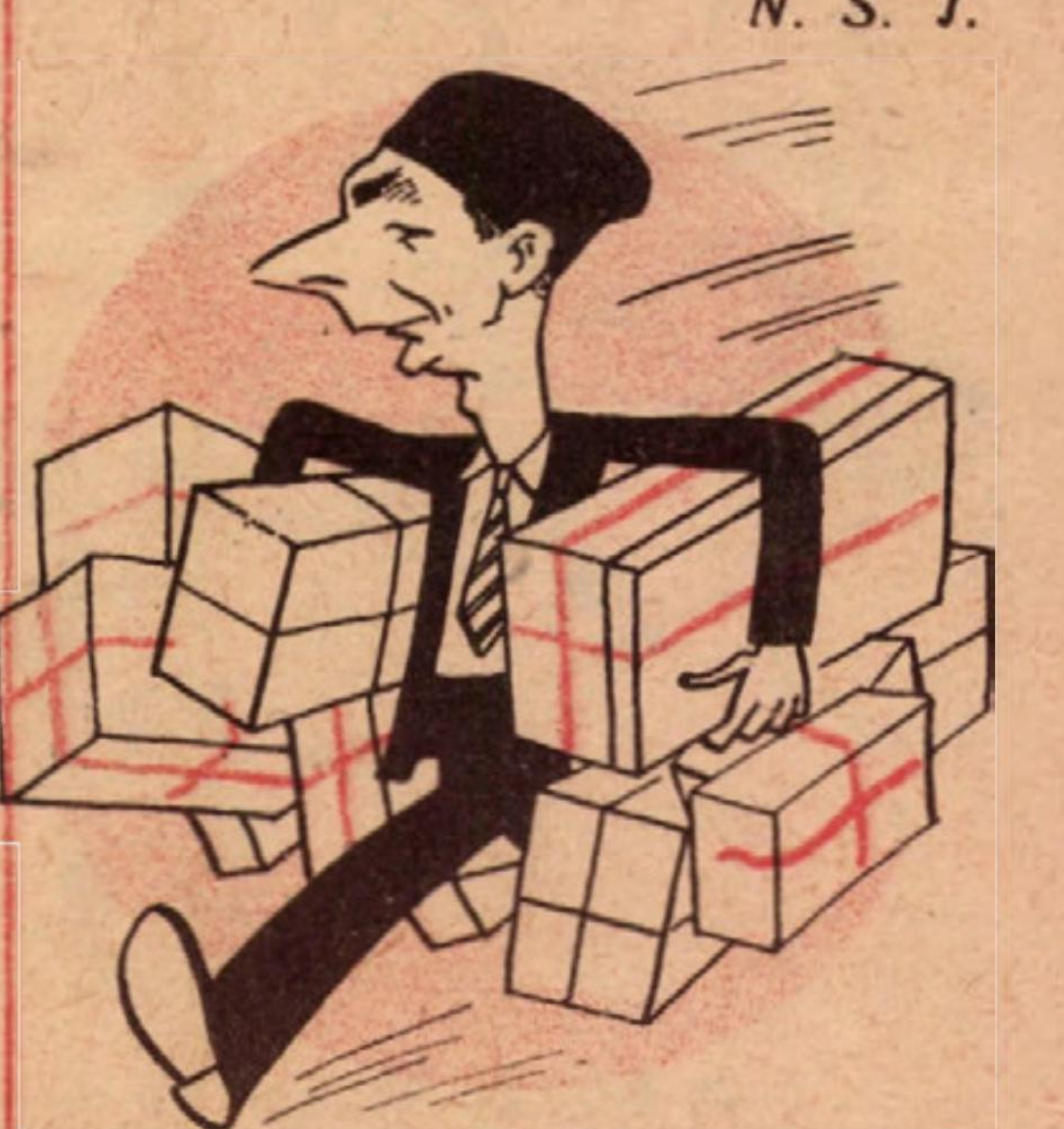

Schmitzer Lajos elvtárs gépvezető a selejtcsökkentés terén szerzett érdemeiért annyi jutalomban részesült, hogy amint képünkön látható, alig győzte hazacipelni.

Arábiába szállít papírzsákokat a papírgyár

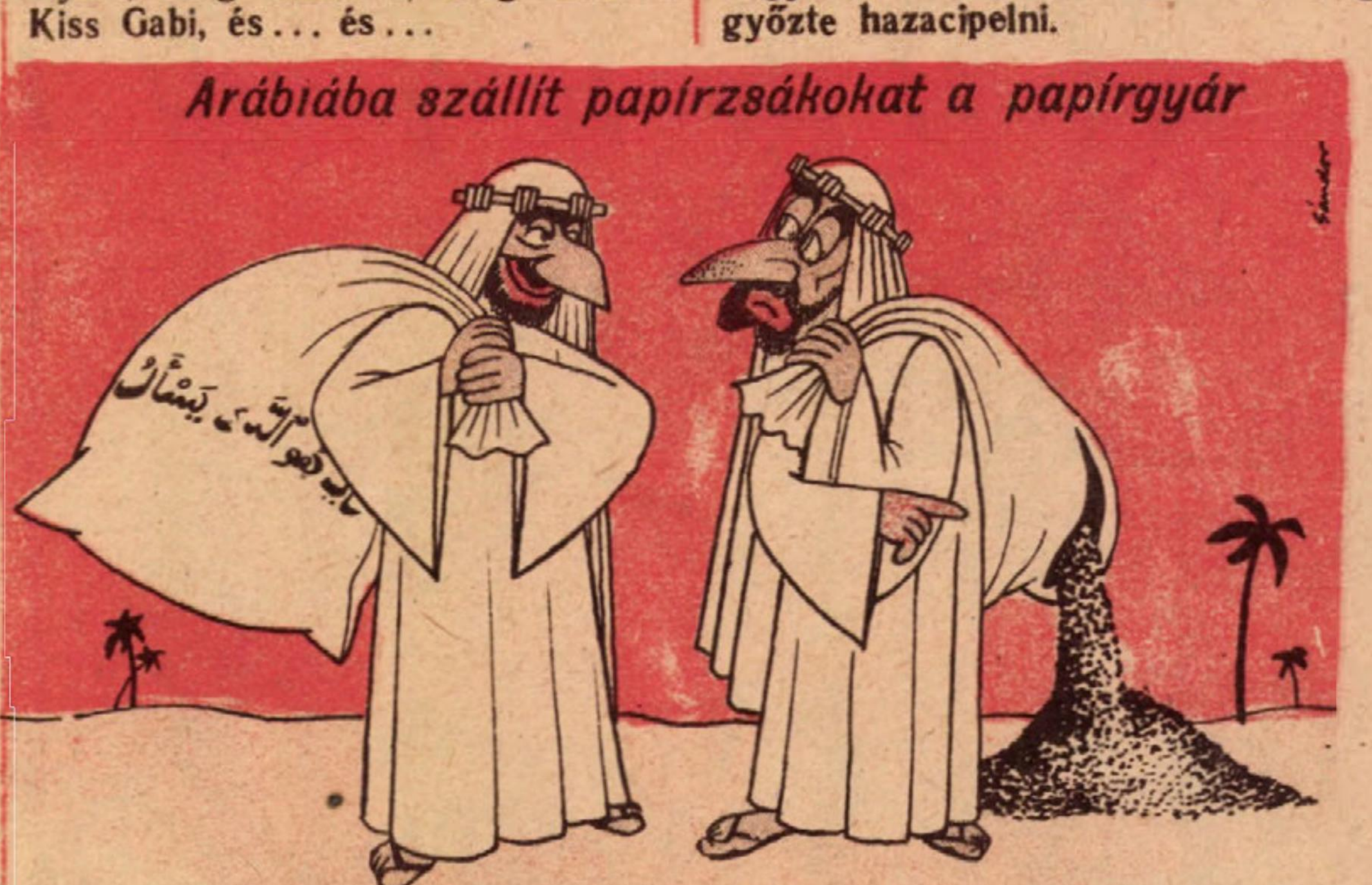

I. ARAB: Allah segíts! Kiszakadt a zsákom.

II. ARAB: Nem imádkozni kell effendi, hanem a Csepeli Papírgyárban kell rendelni papírzsákot.

A felszabadulás után

— Ne félj szakikám, rövidesen áttérünk a lovakra.

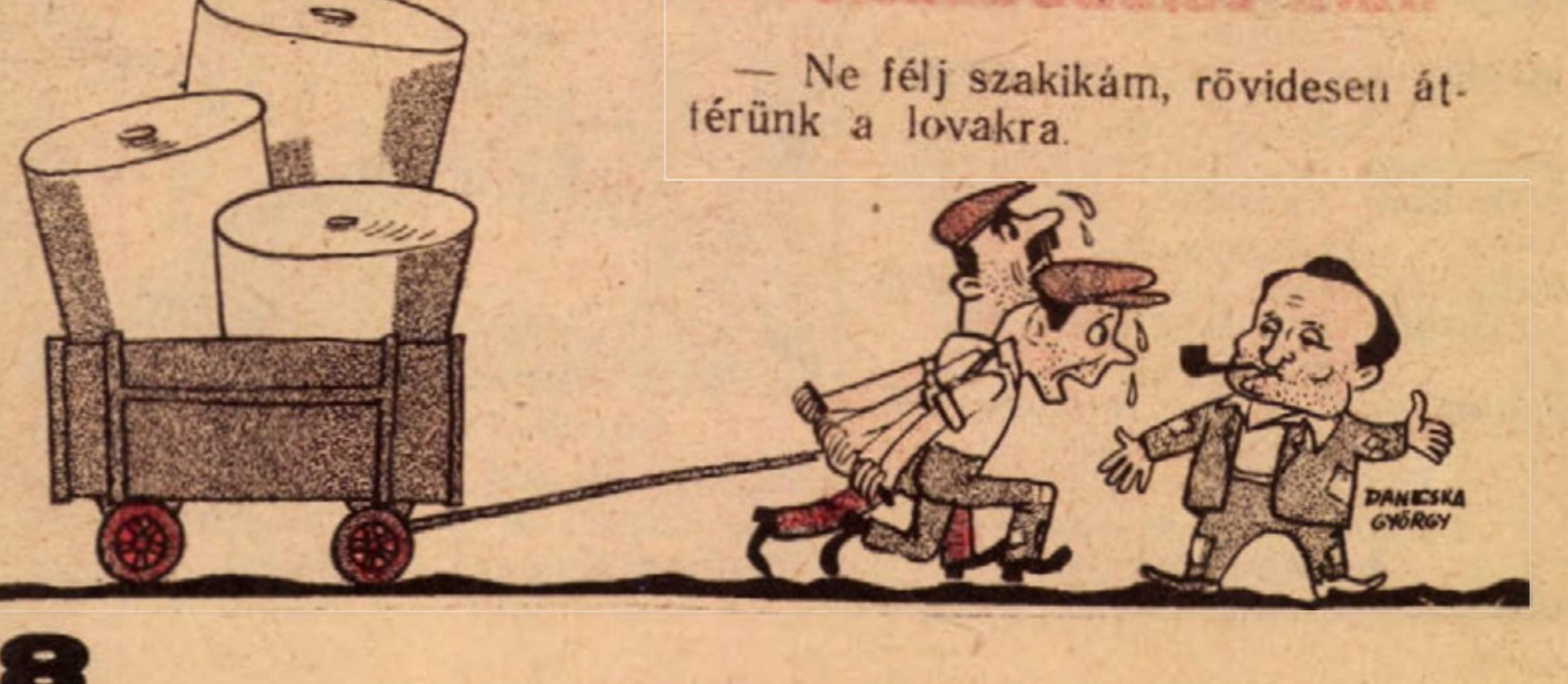

Ma

— Ne félj pacikám, rövidesen áttérünk a gépekre.

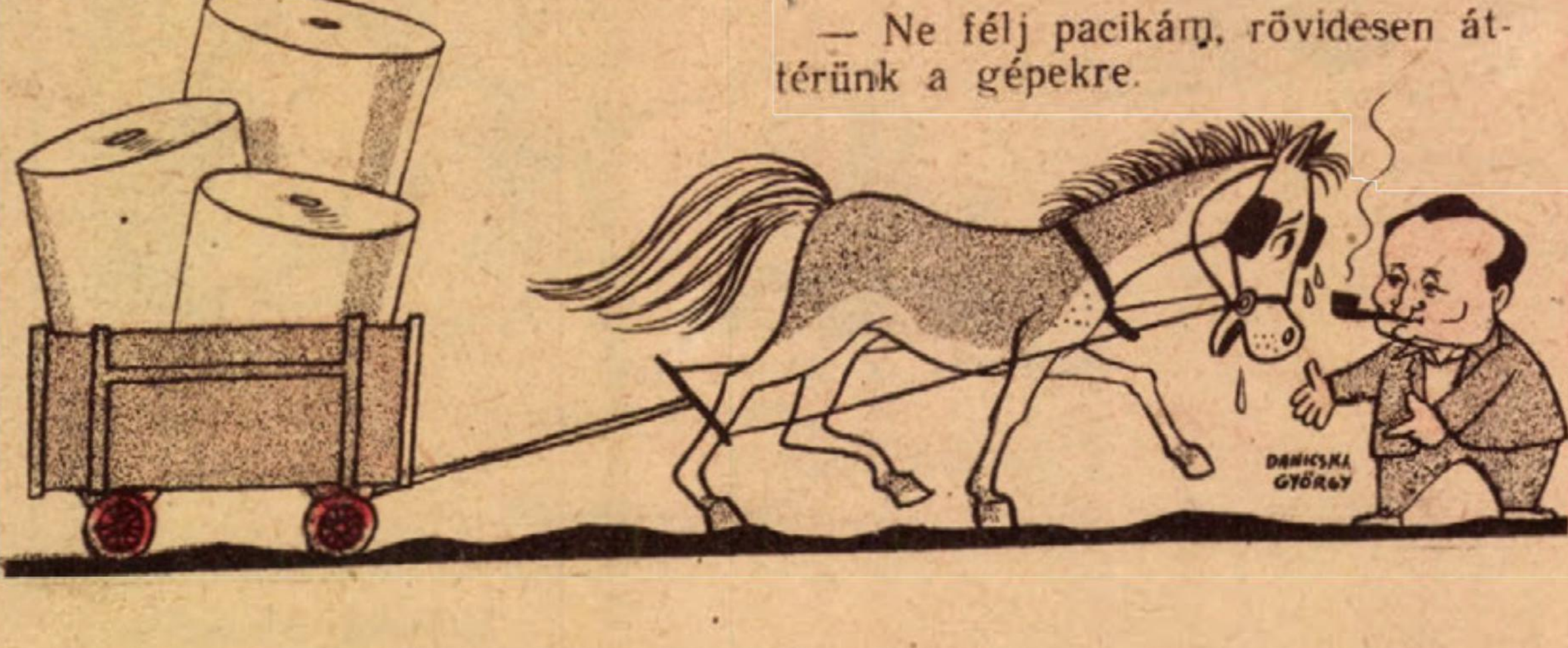

Jövő héten: Ludas Matyi a Pamutextil Műveknél